

Μάγδα Παπαδημητρίου-Σαμοθράκη

Καθρέφτης ψυχής

Μάγδα Παπαδημητρίου-Σαμοθράκη

Καθρέφτης ψυχής

© Copyright ΜΑΓΔΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ και
«ΑΝΕΜΟΣ» ΕΚΔΟΤΙΚΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΥ. ΤΕΛΛΙΔΗΣ
ΑΘΗΝΑ 2011

Σχεδιασμός εξωφύλλου - Σελιδοποίηση: Νικόλαος Τελλίδης
Διόρθωση: Νέστορας Χούνος
Εκτύπωση - CTP: Technograph - Δ. Πρίφτης & Υιοί
Βιβλιοδεσία: Θ. Ηλιόπουλος - Π. Ροδόπουλος Ο.Ε.

ISBN: 978-960-99753-4-6

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

 ΑΝΕΜΟΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

ΑΘΗΝΑ 2011

*Στη μνήμη του Δασκάλου μου
και ποιητή Γιάννη Κουτσοχέρα
που μου έμαθε μέσα από την ποίησή του
να αγαπώ το φως της χώρας μου*

*Στον σύντροφο της ζωής μου
και στα παιδιά μου
Ειρήνη και Ζαχαρία*

*Και προχώρα κάνοντας
«τον πηλό αμφορέα πλάθοντάς τον κι αναπλάθοντας»*

*Γιάννης Κουτσοχέρας
Ποιητής*

Ο ουρανός έχει χρώματα παράξενα, ένας φανταστικός κόσμος. Αφαιρούμαι στον ουρανό και διδάσκομαι χρώματα στο ατελιέ του. Μ' αρέσει να κλέβω χρώματα από αυτόν και να σχηματίζω ποιήματα. Να έχω τα γράμματα στα χέρια πλάθοντάς τα και αναπλάθοντας σαν τον πηλό. Να τα ζαλίζω για να δημιουργώ νέες λέξεις, να τα ρίχνω στα κύματα και με το μικρό αγέρι να ανακατεύονται και να γίνονται έρωτας, ανατολή, ηλιοβασίλεμα και ελπίδα.

Φως της χώρας μου, του τόπου, των ονείρων μου για το μέλλον των παιδιών μου.

«Κάνοντας τον πηλό αμφορέα πλάθοντάς τον και αναπλάθοντας», γράφει σε ποίημά του ο δάσκαλός μου και ποιητής Γιάννης Κουτσοχέρας. Μου έμαθε να αγαπώ τη χώρα μου ο δάσκαλος, να έχω ιδανικά, αξίες ακλόνητες και αφού άρχισα να πειραματίζομαι με την ποίηση, μου δίδαξε την ομορφιά της λέξης, των συναισθημάτων στο λευκό χαρτί. Μου έμαθε να γράφω απλά, να γίνεται κτήμα του λαού η ποίηση, να την αγαπήσουν οι άνθρωποι.

Η ποίηση, μου έλεγε, δεν είναι για τα σαλόνια και την άρχουσα τάξη. Και το 'κανα προσκυνητάρι τον λόγο του.

Αυτό το βιβλίο είναι γραμμένο για τη χώρα μου, στη μνήμη του δασκάλου μου, για τον σύντροφό μου και τα παιδιά μου. Ας ταξιδέψουμε λοιπόν με τους στίχους εκεί που μας οδηγεί η φαντασία του ήχου, της εικόνας και του ονείρου!

Εκεί που η ψυχή φεύγει από το σώμα και αναζητεί!

Μάγδα Παπαδημητρίου-Σαμοθράκη

Εκεί που...

Τα σύννεφα με συναρπάζουν
στη βραδινή μαγεία τους,
στο άγγιγμα του βραδινού περιπάτου.
Εκεί που τα σχήματα οδηγούν το νου
στα όνειρα,
και το φεγγάρι αγγίζει τα σύννεφα
ζω στο χρόνο της σελήνης.
Εκεί που ακούγεται η άρπα του θεού Απόλλωνα
κι όλα γίνονται ένα
σώματα και αισθήματα
ο φτερωτός θεός βλέπει κάθε κίνηση
και τα λόγια σου γίνονται γλυκύτατοι
ψίθυροι στ' αυτιά μου
καθώς το μέλι ρέει στο σώμα
μεταμορφώνοντάς το σε λάβα.

Λάβα ηφαιστείου που χύθηκε στα όνειρά μας.

Ανάσα, η λέξη

Τα δάχτυλά μου ηλεκτριζονται
 τα πλήκτρα φεύγουν
 και βγάζουν φωτιές.
 Ματώνουν.
 Γεμίζουν μελάνι
 τα λευκά χαρτιά
 και αίμα
 όπου σκαλίζονται λέξεις
 που δεν έχουν ειπωθεί
 Να γράψουν αυτά που νιώθω
 αυτά που ζω, τη στιγμή,
 τα λιγοστά λεπτά,
 τις ώρες.
 Όταν ο Μουσικός ανεβάζει
 τις σκάλες του πάθους στην ψυχή
 και δίνει ανάσα στη λέξη.

Η ώρα που αγγίζει
 τη λέξη
 η χορδή του βιολιού
 είναι μοναδική.

Εκείνη ένιωσε το σώμα της να φλογίζεται και τα στήθη της να γεννούν μέλι. Μέσα στον πυρετό της νύχτας φωτιές πύρινες εξουσίαζαν το κορμί της.

Φωτιές και μέλι! Την ώρα που το φεγγάρι είχε κυλήσει και χάιδευε τη στέγη της, εκείνη αισθησιαζόταν στο άγγιγμά του. Το άρωμά του διαχυνόταν παντού! Ένα γλυκό μεθυστικό άρωμα που γλιστρούσε από το σώμα του και θύμιζε λουλούδι. Γιασεμί, θαρρώ, σαν εκείνο που αντάμωσαν σε ένα πλακιώτικο σοκάκι εκείνο το φθινόπωρο!

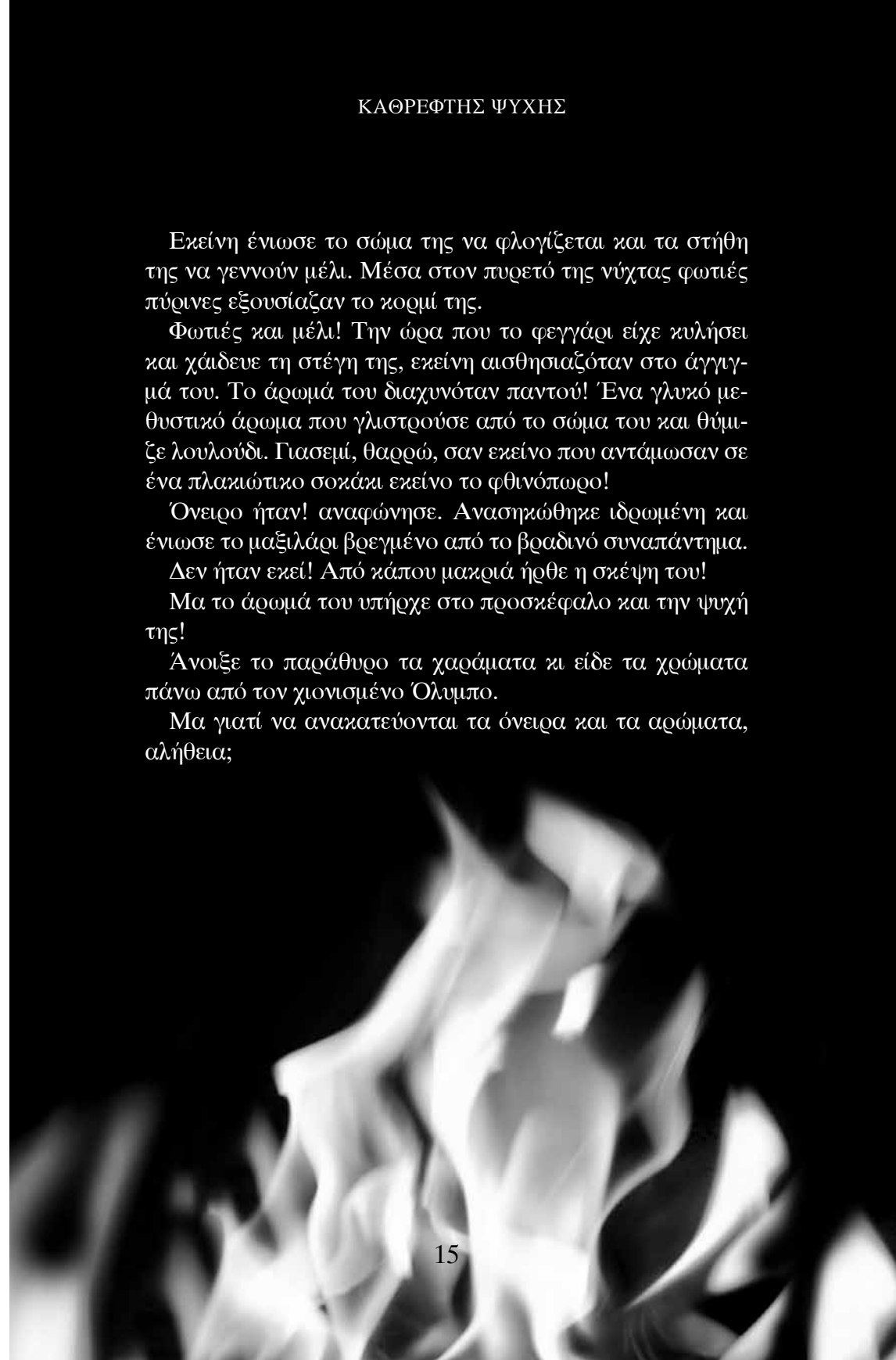
Όνειρο ήταν! αναφώνησε. Ανασηκώθηκε ιδρωμένη και ένιωσε το μαξιλάρι βρεγμένο από το βραδινό συναπάντημα.

Δεν ήταν εκεί! Από κάπου μακριά ήρθε η σκέψη του!

Μα το άρωμά του υπήρχε στο προσκέφαλο και την ψυχή της!

Άνοιξε το παράθυρο τα χαράματα κι είδε τα χρώματα πάνω από τον χιονισμένο Όλυμπο.

Μα γιατί να ανακατεύονται τα όνειρα και τα αρώματα, αλήθεια;

Παράσταση

Στο θαμπό φως
των άσπρων κεριών,
την όμορφη μουσική,
τον παλιό ξύλινο καθρέφτη
με την παλιά χρυσή μπορντούρα,
με το πιάνο που ψηλαφώντας το
ακούω νότες από αλλοτινή εποχή
ζω τη δική μου παράσταση.
Αναβιώνω το παρελθόν
και ονειρεύομαι το μέλλον.
Παίζοντας τη μαριονέτα του τοίχου
στα λεπτά δάχτυλα
βουτώ στο παστέλ του τοίχου χρώμα
και μυρίζω αρώματα.
Μια παράσταση είναι η ζωή μας, φίλε μου!
Φορώντας το βενετσιάνικο καπέλο
και τη χαμογελαστή μάσκα
που χαϊδεύει τον καθρέφτη,
με τα λουλούδια στα μαλλιά
πλεγμένα με ροζ τούλια
έστησες το πάλκο σου.
Ερωτική η εποχή,
αλλιόπηκη μέσα στη σιωπηλή πόλη.
Η παράσταση είναι το όνειρο
βουτηγμένο στην αλήθεια
του θαμπού φωτός
του άσπρου κεριού...
Εκεί στα Εξάρχεια όλοι ζούσαμε
μια παράσταση μόλις έκλεινε η πόρτα!

*Γραμμένο για το Καφέ Παράσταση, στην οδό Βαλτετσίου,
στα Εξάρχεια που έζησα πολλές όμορφες βραδιές!*

Δραπέτιδα νύχτα

Αναλογίζεσαι τις τετελεσμένες πράξεις,
τις αισθήσεις που έφυγαν
και δεν θα ξαναρθούν.
Σα μετάξι τις πήρε ο αγέρας.

Αλήθεια, θυμάσαι το μαυρισμένο σώμα
από τις αχτίδες του θεού Ήλιου;
Τότε που πήρες το φως
από το κερι της δραπέτιδας νύχτας;

Σώματα ερωτικά βρεθήκατε τότε,
στη σκιά του φεγγαριού
του αιθέριου μεταξιού
και συνεχίσατε να χαίρεστε
τον έρωτα!
Φωτιστήκατε από το Αιγαίο,
το νερό,
την πηγή γένεσης
και έγινε κάθαρση.
Βυθιστήκατε
στην καρδιά του
και λυτρωθήκατε.
Αλήθεια, θυμάσαι;
Τα μάτια σου λάμπουν ακόμη,
αγαπημένη μου.
Φωτίζονται από το ολόγιομο φεγγάρι.

Αλήθεια;
Θέλεις ακόμη
εκείνο το σώμα;
Μήπως ήταν άτολμη
η στιγμή
που το άφησες να λιποτακτήσει;

Ο δυνάστης άνεμος
η γη
που σας έδωσε πνοή
πώς το δέχτηκε;

Αγκαλιά στο όνειρο

Αγκαλιά στο όνειρο
σας βρήκα εκείνη την αυγή
ακούγοντας το παράπονο
της θάλασσας!
Αφήνοντας τις δροσοσταλίδες
να στάζουν στα σώματά σας
και στο λιμάνι η ελιά
να γέρνει παρασυρμένη
και να τη χορεύει ο άνεμος!
Αγκαλιά με τις αισθήσεις
σας αντάμωσα,
εκεί που το μετάξι
γίνεται θύμα της αυγινής αύρας
και το παρασέρνει,
γίνεται αερικό!
Να τελετουργείτε κάτω
από τα μαύρα σύννεφα
δίνοντας κρυφά φιλιά
από τον ήλιο που δύνει
αγκαλιάζοντας
τη σκοτεινή του συντρόφισσα.

Σας εξουσίαζε ο άνεμος
εκείνη τη νύχτα
κι εγώ θεατής
του πιο όμορφου σκηνικού!

Γεννήματα

Άσπρες πέτρες φωτισμένες
από τις ακτίδες του φλογερού ήλιου.

Λείες σα χάδι,
γεννήματα της φύσης
παίρνετε το χρώμα της σελήνης
τούτη τη νύχτα...

Το νερό

η γη

τα χρώματα
σταθμοί της ζωής μας,
η γέννησή μας,

ο καθρέφτης της ψυχής
που μας καλεί
να ακολουθήσουμε.

Όλα ένα μείγμα του Ελλαδικού κόσμου
αρμονικού και γαλήνιου.

Ο άνεμος
και η μήτρα της θάλασσας,
είναι ο εξαγνισμός.

Αναγεννιέμαι μαζί σας
στο όνειρο του ήχου
της πέτρας
εκεί που ταράζεται η ήρεμη αγκαλιά σου,
θάλασσα.

Κάποτε η σιγανή βροχή, η ήρεμη θάλασσα και τα μαύρα
σύννεφα που πλανήθηκαν σε έναν ουρανό μελαγχολικό, ήταν
προάγγελοι θλίψης και απογοήτευσης. Χρόνια εφηβείας κι ο
Θερμαϊκός ήταν το ησυχαστήριό μου.

Μυστικά ανείπωτα, μόνο η ψυχή γνώριζε.

Πάντα στην εφηβεία μόνο η ψυχή γνωρίζει.

Ένα ανακάτεμα σώματος και ψυχής που ούτε εγώ όριζα.

Τα κύματα, η μοναδική μου συντροφιά. Όπως χτυπούσαν
στην ακτή τα έπαιρναν όλα τα εσώψυχα στην πλάτη τους.
Τα μυστικά ζαλίζονταν από το φλογερό παθιασμένο φεγγά-
ρι και σαν υπνοβάτες του ονείρου ταξίδευαν σε ένα ατέλειω-
το ταξίδι.

Ταξιδευτές ονείρων. Χωρίς προορισμό!

Ο Θερμαϊκός απέραντος συνέχιζε να ρουφά κάθε ανεπι-
θύμητο.

Μετά από χρόνια ο Θερμαϊκός έγινε το όραμα, το άπλω-
μα, το αγνάντι, η ανοικτή αγκαλιά που τραβά την ομορφιά
της ψυχής και χαίρεται μαζί μου.

Τώρα πια, στην ωριμότητα της βιολογικής ηλικίας, η σιγα-
νή βροχή ανταμώνει το φθινόπωρο, μια εποχή σαν όλες τις
άλλες!

Έφυγαν πια οι ερωτικές κρίσεις, οι συγκινήσεις που δεν
έχουν λόγο να συνυπάρχουν. Μόνο μια φωτογραφία έμεινε
στο νου, νοσταλγία πια! Απολαμβάνω τον Θερμαϊκό διαφο-
ρετικό από κάθε άλλη φορά!

Θαρρώ πως είναι πιο δικός μου, απέραντος και με ταξι-
δεύει στα κύματα.

Πού; Κάπου! Ίσως εκεί που ο ουρανός παίρνει το κοραλί
χρώμα!

Λέξεις I

Λέξεις
 κομμάτια φωτογραφίας
 βγαίνουν από την ψυχή σου,
 αγαπημένη μου.
 Ποτισμένες με τη δροσιά κάποιας θάλασσας
 σε κάποιο νησί
 μάγεψες το χαρτί
 γλυκές από το φως το αχνό της σελήνης.
 Το άλλο πρωινό τις έρανες
 με τις κρυφές αχτίδες
 του μουντού εκείνου ήλιου.
 Νοέμβρης ήταν ο μήνας
 κι είχες μια γιορτή!
 Για ποιον ήταν χαρισμένες
 εκείνες οι λέξεις,
 αγαπημένη μου;
 Θαρρώ προσέφερες τα κομμάτια σου
 για εκείνον που κάποια μέρα
 θα είναι... η ζωή σου ολάκερη!

Δεν θα μπορούσες να ζήσεις μακριά της! Ανηφόριζες τα
 καλντερίμια της Χώρας σου πριν ακόμη φανεί η μαγεύτρα
 Σελήνη αγκαλιάζοντας την αίσθηση της ύπαρξής της! Την
 ύψωσες στον ήλιο και την έχυσες στα σπλάχνα σου για να
 μείνει παντοπινή. Με ψιθύρους λόγων αρχαίων ιερειών με
 τους διάφανους λευκούς μανδύες –κάτω από το φως του σού-
 ρουπου– εκστασιαζόσουν και αφηνόσουν στη μαγεία τους!

Είσαι ερωτευμένη ζώντας στο μικρό νησί του Αιγαίου πλα-
 νημένη στους χιλιάδες λαβύρινθους και αναστεναγμούς της!

Σα να κομματιάστηκε η σάρκα σου εκείνη τη νύχτα και
 πλημμύρισε μέσα σου η ομορφιά και η αρμονία της στο φω-
 τεινό σου πρόσωπο – στα στήθη – στη φαντασία και τα ορά-
 ματά σου...

Στην προσμονή για κάτι ομορφότερο!

Ερωτεύεσαι την Ελλάδα στη φαντασία των αλλοπρόσαλ-
 λων λευκών σύννεφων. Και στο φως που τα τυλίγουν! Με τα
 όνειρά της, τους μύθους, τα στοιχειά της και την αιωνιότητα
 πλανημένη μέσα της.

Ειδυλλιακό τοπίο

Οι καλαμιές σαν απόχες
βουτηγμένες στη θάλασσα λυγίζουν
αγριεμένες από την αλμύρα των βράχων.
Στις βραδινές εκρήξεις των άστρων
σμίγουν κι ερωτεύονται
τα όστρακα και τα πετράδια
στο μελτέμι που σηκώθηκε.
Λίγο πιο αργά έσπασαν,
λύγισαν τη μέση τους
σα να βρίσκονται σε χορό.
Στις βραδινές εκρήξεις των άστρων
Για μένα – για σένα,
για όλους εμάς.

Αυτό το τοπίο
όνειρο ζωντανό.

Λέξεις II

Νύχτα
 Χάραμα
 Φύση
 Χρώματα
 Μεθυστικά αγριόκρινα
 Πανσέληνος
 Άστρα
 Χαμόγελα παιδιών
 Τιτίβισμα πουλιών
 Αισθήσεις
 Νότες
 Αναγέννηση

Λέξεις που παιχνιδίζουν
Στους τριανταφυλλένιους μυστικούς κήπους
Της ζωής μου.

Περιπλάνηση

Θέλω να φύγω
 κάπου μακριά,
 εκεί που θα αγαπώ
 εκεί που ο αέρας θα μυρίζει
 χρώμα κι άγριο κρίνο.
 Εκεί που όλα θα ομορφαίνουν
 στον κόσμο
 που διάλεξα εγώ, εσύ...

Που διαλέξαμε μαζί.
 Εκεί που θα δω το χαμόγελό σου
 να είναι φωτεινό
 σα θεού απόμακρης σπηλιάς
 γλυκό
 αέρινο
 θα 'θελα παραμυθένιο.
 Δεν το κρύβω.
 να φύγω θέλω
 κάπου μακριά...

Εκείνη πλανήθηκε, μάτωσε, ησύχασε και τέλειωσε
 εκεί την περιπλάνηση. Σαν όνειρο που έσβησε το χάραμα.
 Ίσως έπρεπε να σβήσει για να το ξαναζήσει.
 Δεν ήταν όνειρο. Ήταν η αλήθεια εκείνης της νύχτας.

Στιγμές

I

Τέλειωμα μιας έκρηξης
 θαρρείς ηφαιστείου
 το ροδί χρώμα που δύνει
 πίσω από το βουνό
 καθώς τ' αγναντεύω
 στο πλοίο που πλέει
 στο πέλαγο

II

Μια λάβα πετρωμάτων
 ρέει στην άπλετη θάλασσα.
 Παρθένα φύση,
 Νερό-αέρας-χρώμα.
 Στοιχεία
 που με κυκλώνουν
 σα στρόβιλος
 σε τρελό χορό.

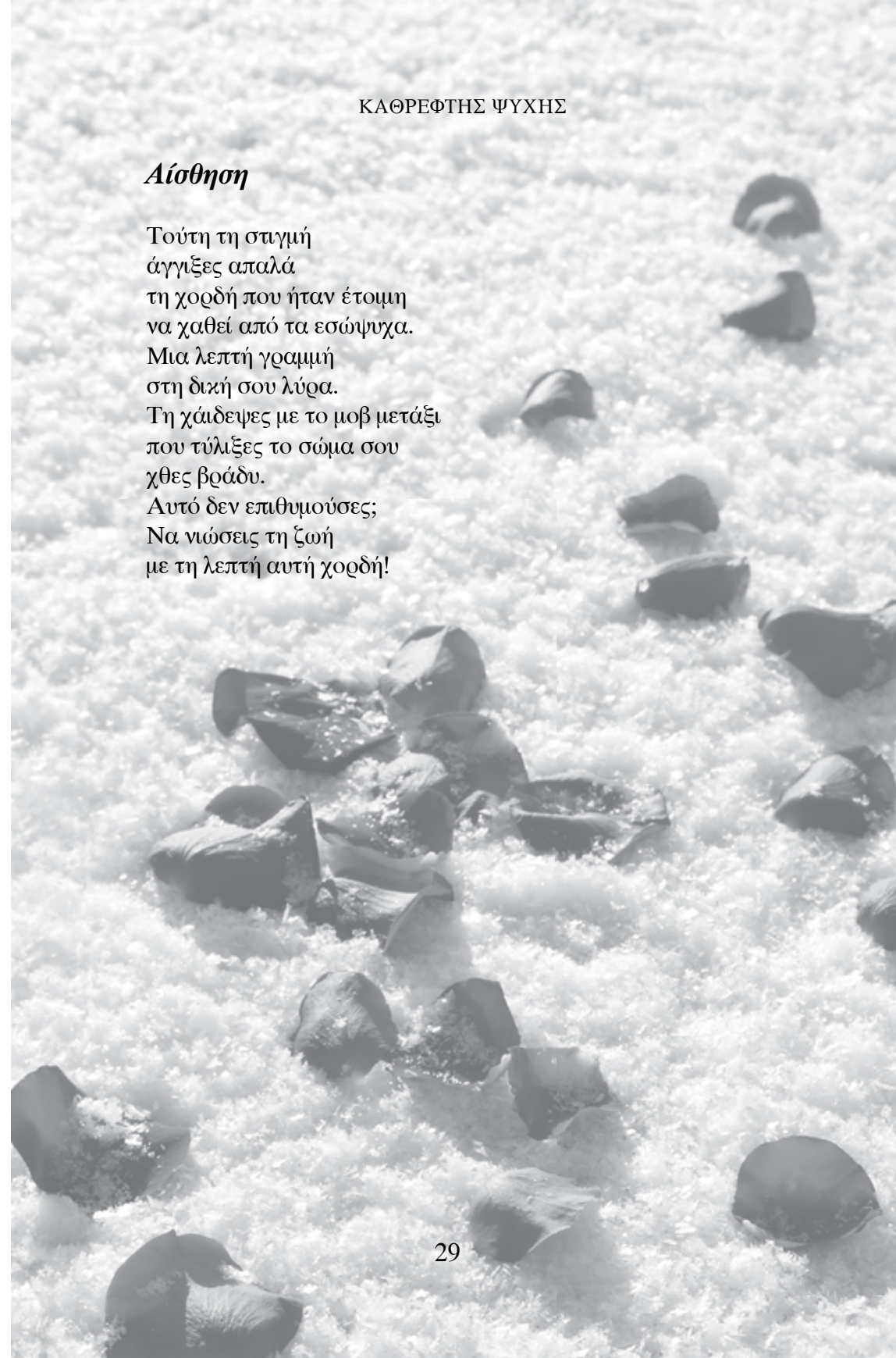
Αστρική νύχτα

Αυτά τα άστρα δεν θέλω
να χαθούν τούτη τη νύχτα.
Αυτή τη σελήνη που μ' ακολουθεί
στο φίλημα,
που σε λίγες ημέρες θα γεμίσει
δεν θέλω να τη χάσω.
Μη γίνει ξανά του ξωτικού καρπού
μια φέτα.
Όλα είναι ζωντανά αυτή τη νύχτα,
τα χέρια αγκαλιασμένα
όμορφα χαμόγελα
ήρεμα πρόσωπα
που διάφανα καθρέφτιζαν
στη θάλασσα,
στην καρδιά.

Νότες αέρινες
γλυκιάς μελωδίας
ακούγονται στον αστρικό μας ουρανό.
Αυτή τη σελήνη που μ' ακολουθεί
την ερωτεύτηκα.

Αίσθηση

Τούτη τη στιγμή
άγγιξες απαλά
τη χορδή που ήταν έτοιμη
να χαθεί από τα εσώψυχα.
Μια λεπτή γραμμή
στη δική σου λύρα.
Τη χάδεψες με το μοβ μετάξι
που τύλιξες το σώμα σου
χθες βράδυ.
Αυτό δεν επιθυμούσες;
Να νιώσεις τη ζωή
με τη λεπτή αυτή χορδή!

Αρχαίες στήλες

Αρχαίες στήλες
στο φως της πανσέληνου
φωτίζουν την ιστορία των προγόνων.
Κάθε πέτρα χαραγμένη με ονόματα
ανδρών επιφανών που έπεσαν σε μάχες
για την Ελευθερία και τη Δημοκρατία.
Κάθε πέτρα σμιλευμένη με αγάπη
αρχαίου γλύπτη.
Φως
πολύ φως!
Όσο φωτίζει
τόσο τυφλώνει.
Μάρμαρο από τη μήτρα Γη.
Πώς γίνανε αλήθεια;
Τι κουβαλούσε η ψυχή
όταν χάραζαν την Ιστορία;
Αρχαίες στήλες
στο φως της πανσέληνου.
Εμείς ποια ιστορία
ποια λαμπρότητα
θα κληρονομήσουμε
στη νέα γενιά;
Ας αναρωτηθούμε τούτη τη νύχτα
που το φεγγάρι ολόγιομο
μας συντροφεύει!

*Ακούστηκε για πρώτη φορά στο Αρχαίο Δίον, στο Κέντρο
Μεσογειακών Ψηφιδωτών κάτω από την αυγουσιάτικη
πανσέληνο και το βουνό των Θεών στη συναυλία «Ποίηση
και Μουσική»!*

Ταξίδι...

Στην Ελλάδα του ονείρου
ταξίδεψα σήμερα.
Στα πορτοκαλί χρώματα του ουρανού
στα ξωκλήσια,
την ιστορία.
Άκουσα τους φιλοσόφους
στην αρχαία αγορά
ταξίδεψα στους Δελφούς
να μου πει το μέλλον η Πυθία.
Στον Όλυμπο,
στα Μετέωρα,
στα Ζαγοροχώρια,
στην Κερκίνη.
Στις Κυκλάδες χτύπησα την καμπάνα
και έδωσα φιλί στον έρωτα.
Στην Κνωσό καμάρωσα τα αρχαία
στα Γιάννενα είδα λογοτέχνες και ποιητές,
τους άκουσα και τους απόλαυσα,
τους τιμούν σε τούτη την πόλη.
Στη Θεσσαλονίκη είδα τις άλλες ομορφιές.
Νύμφη του Θερμαϊκού την ονόμασαν,
της αξίζει ο τίτλος!

Ταξιδεύω συχνά
στη χώρα μου,
το έχω ανάγκη,
για να υπάρχω
να χαμογελώ
και να ελπίζω!

Γιατί μόνο όταν ταξιδεύω
νιώθω τη χώρα μου!

Θύμησες

Στο κόκκινο του ουρανού
ταξιδεύουν τα πουλιά
σχίζουν τα σύννεφα
στην απόλυτη ησυχία
του αρχιπελάγους
σαν τις θύμησες του νου.
Φευγαλέες
στάσιμες
επίμονες.
Δεν μ' αφήνουν να ξεχάσω,
δεν θέλω να χάσω.
Πολλές στιγμές θέλω
να συνυπάρχω
στη μαγεία των χρωμάτων.

Ο Ποιητής

Ποιος μπορεί να αρνηθεί τη Φύση;
Πώς να μην πλάσει λέξεις με χρώματα
ο ποιητής;
Πώς μπορεί ο γλωσσοπλάστης
να μην κοιτά
τη φύση
που όλοι πυροβολούν;
Κάθε χάραμα νιώθει τη ζωή
όπως αυτός οδηγείται από την πένα
στο λευκό χαρτί.
Κάθε δειλί μαθαίνει
ότι κάποιος δάσος χάθηκε
για να έχει ο ποιητής
το λευκό χαρτί.
Να αποτυπώσει τη μαγεία
και το οξυγόνο της λέξης!

Φιλί

Η κορυφή φίλησε την αυγή
 τούτο το χάραμα.
 Τα χρώματα πριν ξημερώσει
 βρήκαν το νου να απολογείται,
 να ξεχωρίζει
 φίλους,
 ψυχές,
 όνειρα,
 έρωτες
 όλα μπερδεμένα μέσα της.
 Δεν είχε ύπνο
 ήθελε να χαρεί την ανατολή.

Δεν ήξερε αν το επόμενο πρωί
 ζήσει το πρωινό εκείνο φιλί!

Ο Τόπος μου

Ποια πένα θα δοξάσει
 τον τόπο μου;
 Ποιο χέρι θα τιμήσει τις ομορφιές;
 Τον Όλυμπο, το θεϊκό βουνό
 τα Πιέρια, όπου λούζονταν
 στα κρυστάλλινα νερά
 οι Μούσες των ονείρων;
 Τη Μεθώνη, την αποικία των Ερετριέων,
 το Δίον, όπου ομόρφυνε ο Αρχέλαος
 για τους Ολυμπιακούς αγώνες της εποχής,
 τα Λείβηθρα, όπου σκοτώθηκε ο Ορφέας,
 τα Πίμπλεια, που δοξάζονταν οι Μούσες,
 το Ηράκλειο με το κάστρο,
 την Πέτρα.
 Ακόμη τη γενιά των Λαζαίων,
 και τους ήρωες του Λιτόχωρου...

Τόπος παράδεισος.
 Γόνιμος.
 Μύθος, ο τόπος μου, αλήθεια!
 Πολλές σελίδες λαμπρές
 στην Ιστορίας το Φως!

Μα λείπει η πένα
 μέχρι τώρα που θα τα σώσει
 από της λήθης τον εφιάλη!

*Εμπνευσμένο από έναν φίλο
 που οραματίζεται να αλλάξει τον τόπο!*

Ολύμπιος Ουρανός

Τα χρώματά σου, Ολύμπιε ουρανέ μου
 εξήλωσα ακόμη μια ανατολή.
 Εκεί που οι αχτίδες πέφτουν στις κορυφές
 και κρύβουν τον ύπνο των θεών.
 Στα χρώματα του απομεσήμερου
 του δειλινού
 και του μεταμεσονυχτίου αντάμωσα εσένα.
 Μαγεύομαι και ονειρεύομαι
 τις Νύμφες,
 τις Θεές,
 τον Απόλλωνα,
 την κακιά Ήρα
 τον Διόνυσο
 πίνοντας το γλυκό κρασί
 της Πεορικής γης.
 Τον Ορφέα,
 τον Απόλλωνα με τη λύρα,
 και τέλος τον Δία που
 με το γλυκό σου χρώμα,
 ουρανέ μου,
 σκεπάζεις το θρόνο του.
 Έχει δίπλα του τις Νύμφες για συντροφιά
 και θέλει να κρύβεται από την Ήρα.
 Έτσι λένε οι μύθοι,
 Ουρανέ μου!

Μ'αυτά τα χρώματα,
 Ολύμπιε ουρανέ μου,
 μου δίνεις την ομορφιά της ζωής.
 Την ελπίδα να ζω κάθε μέρα
 να ρουφώ ό,τι πιο όμορφο
 μου δίνεις, Πατρίδα μου!

Γλυκοχάραμα

Τον Όλυμπο
 αντάμωσα
 εκείνο το γλυκοχάραμα
 που γεννά
 την ελπίδα
 τον έρωτα
 την ανάσα
 και την καυτή πνοή
 που κάνει την ψυχή μου
 να ονειρεύεται.

Ας μπορώ να ζω
 την ηρεμία της ώρας
 ας αρχίσει η φύση πάλι
 να ανασταίνεται
 και να αναπνέει
 στους αλόγιστους ρυθμούς της!
 Πριν αρχίσουν να έρχονται στα αυτιά μου
 οι κακές σειρήνες.

Αναδυόμενη

Αναδυόμενη
 από τον Τσικνιά,
 θρόνο άλλοτε του Αίολου
 που έδινε ανάσα στα κύματα.
 Λευκοφορούσα με ανέμελα ξέπλεκα
 καστανά μαλλιά
 φορώντας το χρυσό στεφάνι
 με φύλλα χειροποίητα Δημιουργού,
 άγγιξες το φεγγάρι
 αφήνοντας πίσω τα σύννεφα
 να σε προστατεύουν από τα ξωπικά και τις μάγισσες.
 Το είχες ανάγκη.
 Ακόμη και οι νεράιδες
 σ' αυτή τη χώρα
 έχουν την ανάγκη του ταξιδιού.
 Πρέπει να γίνει το ταξίδι,
 αγαπημένη μου!
 Ας μείνεις η νεράιδα,
 για να σε προστατεύουν τα σύννεφα.
 Γίνε το ουράνιο τόξο.
 Το έχεις ανάγκη να φύγεις.
 Πού;
 Ίσως στο αιώνιο ταξίδι της φαντασίας.

Αυτή η χώρα, η πατρίδα μου
 δεν ξέρω πόσο μπορεί
 να σε αγκαλιάσει.
 Ίσως κάποια στιγμή να χρειαστείς
 το πραγματικό ταξίδι.

Και ίσως τότε πονέσω!

Στην κόρη μου Ειρήνη.

Άγγελέ μου

Ποιο γιασεμί σε αγκάλιαζε
 τόσες μουσικές νύχτες;
 Εννιά μήνες σου τραγούδαγα
 για να έχεις όμορφο ύπνο.
 Με ζάχαρη σε γλύκανα
 σαν τη ζωή που τώρα γεύομαι
 από τότε που δραπέτευσες
 από τον μικρό σου κόσμο.

Αλήθεια, ποιο γιασεμί
 έσταξε στάλα χιονιού
 όταν ξεπρόβαλες στη ζωή μου;

Στον γιο μου Ζαχαρία.

Άρωμα γιασεμιού

Το πρόσωπό σου ολοστρόγγυλο
σαν του φεγγαριού τη μάσκα
ξεπρόβαλε.
Είδες το φως εκείνο το χειμωνιάτικο
χάραμα
στις τρεις του Γενάρη.
Στο κορμί σου,
το υπέροχο άρωμα του γιασεμιού
κυλούσε και βυθίστηκε στους πόρους
του δέρματός μου.
Ακόμη και σήμερα έρχεσαι και με μαγεύεις,
με ταξιδεύεις εκεί
που ούτε ο μικρός νους σου
ονειρεύεται.
Μουσικές απίστευτες θαρρώ
με καλούν στα μονοπάτια της σκέψης σου.
Με συνοδεύουν όλα από τότε
που ήρθες στη ζωή μου
αρώματα
ανάσες
όνειρα.
Αλήθεια, πόσο βαθιά μετάνιωσα
που ήθελα να κόψω το δρόμο
που είχες αρχίσει να διαβαίνεις.
Ευτυχώς που δεν έκοψα το νήμα.
Ευτυχώς που ο Έρωτας μου κράτησε
τρυφερά το χέρι
εκείνη τη νύχτα και το...
ξέχασα!

Στον γιο μου Ζαχαρία.

Της θάλασσας

Τα γλαροπούλια πετούνε
πάνω από τα αφρισμένα κύματα
στο λιμανάκι του Πανόρμου.
Ψάχνουν τροφή απεγνωσμένα.
Έρημος ο τόπος,
αφιλόξενος στο καταχείμωνο.
Η θάλασσα γλείφει τα άκρα μου,
και μου δίνει τη θαλπωρή.
Είναι ζεστή η θάλασσα το χειμώνα
και την αναζητώ
όπως τον έρωτα
για τούτο τον τόπο,
την αλμύρα
και την αύρα.
Πυρώνει το κορμί
και τη λύτρωση αναζητεί.
Τα λίγα ψίχουλα που τους προσφέρω στην παλάμη
γίνονται το μάννα, η ζωή,
η ανάσα για το αύριο
ακόμη ένα χάραμα ζωή!
Και τα σύννεφα που ταξιδεύουν,
έχουν το δικό τους δρόμο
χωρίς επιστροφή,
πάνω από το απέραντο
του Αιγαίου.

Χειμώνας

Κάτω από τον άφυτο βράχο
των Κυκλάδων
τα σπίτια λούζονται
στην αλμύρα.
Ήσυχια
βουβά
καθώς ο χειμώνας στέριωσε
σε τούτη τη γη.
Υγροί οι τοίχοι
και τα λουλούδια απότιστα
αφού κανένα χέρι δεν υπάρχει
να τα ρίξει τη στάλα ζωής.
Κλειστά τα παραθυρόφυλλα
έρημα.
Ψάχνουν ανθρώπινες ανάσες.
Μάταιο.
Έρημη και η βάρκα
με τα σάπια κουπιά
στου ανέμου τη θύελλα.

Πόσο με κρατά μακριά
τούτος ο χειμώνας!

Κραυγή

Κραυγή η θάλασσα
και τα πουλιά κοπάδια
ψαλιδίζουν τον ουρανό
για το μεγάλο ταξίδι.
Χτυπά στα βράχια η θάλασσα
και φωνάζει
αδικία αντικρίζει
και θρηνεί.
Η φωνή της κραυγή απελπισίας
πονά,
πληγώνεται,
νιώθει να κοντεύει το τέλος,
θανατώνεται.

Η θάλασσα πεθαίνει
μαύρο το αίμα της
από τον αργό θάνατο.
Τα ψάρια, τα παιδιά της
κείτονται νεκρά
στα βράχια του Αιγαίου
της Μεσογείου
του κόσμου ολόκληρου.

Πότε θα καταλάβουν οι άνθρωποι
ότι η θάλασσα αναπνέει το τέλος της;

Γυναίκες

Γυναίκες μαυροφορημένες
μόνες
με ρυτίδες απλωμένες στο πρόσωπο
θλιμμένες
κατεβαίνουν τα σκαλιά
του έρημου χωριού
στο άδειο νησί.
Όλοι έφυγαν για ένα ταξίδι
το αιώνιο
το προσωρινό
το ατέλειωτο
το χαμένο
σε κάποιο βυθό
που η θάλασσα δεν λυπήθηκε.

Αυτές έμειναν να φυλούν τους άδειους τοίχους,
τις υγρές κάμαρες
το κεντημένο «καλημέρα».

Δεν μπορούν μακριά από την αλμύρα,
δεν θαρρεύονται να ονειρευτούν τη δική τους ζωή
στο τσιμέντο της πολιτείας.
Κάνουν τον αγώνα τους
κι όσο αντέξουν!

Μέχρι να χαμογελάσουν,
να δουν πάλι τα εγγόνια
και να στρώσουν ξανά
το τραπέζι της χαράς.

Αλμύρα

Βουτώ στο σώμα σου
για να αγγίξω την ψυχή σου.
Στην απόπειρα να ανακαλύψω
τα μυστικά σου βυθίζομαι
ακόμη μια νύχτα.
Εκεί που η ανάσα σου ακούγεται
μελωδική σαν το όνειρο
εκείνης της στιγμής.
Όχι, αρνούμαι να σε χάσω
θέλω να ταξιδέψω
για να μυρίζω τη σάρκα σου,
να γευτώ την αλμύρα,
να νιώσω την παλίρροια,
την τρικυμία
τη γαλήνη.

Αλλιώς πώς θα μπορέσω
να ανασάνω
τα επόμενα χρόνια;

Παράθυρο στην ελπίδα

Ανοιχτό το παράθυρο
στη θάλασσα.
Το μπλε Αιγαίο στα πόδια μου
στη δύση του ήλιου
την ώρα που το νυχτερινό
χρώμα του
αγγίζει το όνειρο.
Καθρεφτίζονται οι στιγμές
στο βυθό της.
Κάθε ώρα που περνά
με ταξιδεύει
με μελαγχολεί
γιατί ο χρόνος
ορέγεται τη σάρκα,
το μεδούλι της νιότης.
Τα όνειρα γίνονται εφιάλτης
χωρίς να έχω τη δύναμη
να σταματήσω τη ροή του χρόνου.
Οι δείκτες του ρολογιού
με ξεγελούν,
μου κλείνουν το μάτι
καθώς δεν προλαβαίνω να μετρήσω
πόσο γρήγορα το παρόν
γίνεται παρελθόν.
Και εγώ γράφω!
Και η πένα με κρατά
με σφίγγει αποπνικτικά.
δεν μ' αφήνει να νοσταλγήσω.

Ο ήλιος έδυσε ακόμη μια μέρα
και το παράθυρο παραμένει ανοιχτό
για να δεχτώ
τα χρώματα της αγαπημένης ανατολής!

Το Αιγαίο συνεχίζει να με ζαλίζει με την αύρα!
Στο πρωινό ξύπνημα
αντικρίζω την αλμύρα
και το χαμόγελο,
το Φως κόβει τα όνειρα
και με ανασταίνει!

Θαλασσινά φιλιά

Τους στίχους έριξα
στα κύματα
να ταξιδέψουν.
Θαλασσινά φιλιά
εκείνης της νύχτας.
Αλήθεια, δεν ξέρω
πού θα φθάσουν οι στίχοι
τούτη τη νύχτα!
Με ποιο βράχο θα ανταμώσουν!

Μα το δείλι στο νησί
θα ομορφύνει πάλι
από το χαμόγελό σου!

Σα δυο νότες

Το μολυβί δίχτυ
απλώθηκε πάνω από το βουνό
και φίλησε τις χαράδρες.
Ο αέρας σφυρίζει στο πρόσωπο.
Σα δυο νότες που ξεφεύγουν από το γλυκόστομα
τα χαράματα
ντο-ρε, μι-λα, φα-σολ
στα στενά της Αγάπης, στην Τήνο.

Η ποδηλάτισσα

Τα στρογγυλά βότσαλα,
τα πολύχρωμα και γυαλισμένα
φιλιούνται με το κύμα,
στην ακτή της Κολυμπήθρας της Τήνου.
Θα τα ανταμώσω ξανά
στο όνειρό μου απόψε,
όπως και την ποδηλάτισσα
που ήρθε να περπατήσει στην ομορφιά
και πιτσιλίστηκε από την αλμύρα
της γαλάζιας ερωμένης,
μετά από τον αγώνα της στη δημοσιά.
Ήθελε να φτάσει στο τοπίο με τα βότσαλα,
έτσι της είχαν πει.

Αξίζει να διαβείς
τα άχορτα ξερά βουνά
που μόνο ρίγανη και κάππαρη θα ανταμώσεις
και τον ήλιο θα έχεις συντροφιά.
Μα μόλις φτάσεις
τα κογχύλια
θα μουρμουρίσουν στα αυτιά σου
τραγούδι θαλασσινό.

Η βουτιά στο νερό,
ήταν το ευχαριστώ
στα κύματα
για τη δροσιά που φίλησε τις αισθήσεις.

Χρώματα

Πίνακας ζωγράφου
τα γαλαζοπράσινα νερά της Σκοπέλου,
πνιγμένος στα πεύκα των βράχων,
στις ακτές των Σποράδων.
Μα πόσοι ζωγράφοι μπορούν
να ζωγραφίσουν όλη την Ελλάδα;
Πώς να χωρέσει σε έναν καμβά
τόση ομορφιά;
Πόσα χρώματα από την ίριδα
μπορεί να έχει ο ζωγράφος στην παλέτα του;
Ατέλειωτα!

Λεμονήτρα

Στο άσπρο της εκκλησιάς,
στο λόφο της Λεμονήτρας
δώσαμε το φιλί της ανατολής.
Μου έδωσες υπόσχεση
ότι η αγάπη σου θα είναι παντοπινή.
Θυμάσαι που μου ψέλλισες το σ' αγαπώ;
Θυμάσαι που ο αέρας είχε την πιο όμορφη
μελωδία;
Θαρρώ βιολιού.
Ακόμη μου σιγοτραγουδάς
σαν εκείνη την ανατολή.
Τα μάτια σου λάμπουν όπως τότε!

Πόσες ανατολές θα σε χορταίνω,
Έρωτά μου!

Μνήμες

Κόκκινος ο ουρανός
φλόγιζε τον έρωτα
στην προκυμαία.
Με τα φιλιά του
χάρισε στην ατέλειωτη νύχτα
το όνειρο.
Με το πάθος του,
χάρισε τη γλύκα
στη Σελήνη
για να γιομίσει το Σώμα θρύλους.
Εκεί που αγκαλιάζονταν τα βράχια,
εκεί που έκαμαν ταίρι
ο πέτρινος φάρος
με τα ταξιδιάρικα λευκά πουλιά
αναζητούσες τις μνήμες στα καλοκαίρια,
νοσταλγούσες το φιλί του στην απεραντοσύνη.

Οι μνήμες πορεύτηκαν
το δρόμο του Αιγαίου!
Έτσι ονειρεύτηρες
έτσι ικέτεψες τις Μοίρες
να ξετυλίξουν το κουβάρι
της ζωής
και έζησες!

Στο καρνάγιο

Στο καρνάγιο,
τα σκαριά κάθονται μόνα
και λησμονημένα.
Οι μπογιές έχουν φθαρεί στο σώμα
από το πέρασμα του χρόνου
θαρρείς ποτέ δεν ταξίδεψαν,
ποτέ δεν τα έγλειψε η ανεμοδαρμένη θάλασσα,
δεν τα χάιδεψε ποτέ η γαλάζια ερωμένη
για να είναι καλοτάξιδα.
Τάχα δεν τα αγάπησαν άνθρωποι καπεταναίοι
και δεν έζησαν φαμίλιες ολόκληρες για χάρη τους;

Κι όμως τα δίχτυα έμειναν έρημα
συντροφιά με τα σπασμένα κογχύλια
στο τελευταίο φιλί ανέγγιχτα
πριν η θάλασσα τα αγκαλιάσει και τα συνεπάρει
στο τελευταίο τους ταξίδι.

Δεν είχε άλλα ψάρια η θάλασσα,
της στέρησαν τη ζωή
κάποιοι από τους ασυνείδητους
που τη σκοτώνουν κάθε μέρα.

Έφυγε ο καπετάνιος.
Έφυγαν οι υπόλοιπες ψυχές
και το σκαρί
στέκεται ακόμη
βουβό και θλιμμένο
κοιτώντας τον ορίζοντα.

Αρχιπέλαγος

Αρχιπέλαγος,
φως, χρυσό
του ήλιου φως,
που δίνεις το όνειρο
και την ελπίδα στον ταξιδευτή,
στον κάτοικο του Καστελόριζου,
της Καρπάθου,
της Νισύρου
και της Σύμης.
Δύσκολος ο χειμώνας
έρημα τα σοκάκια
στου άνεμου τα περπατήματα.
Έρημες οι αυλές από τα γέλια των παιδιών,
οι λιγοστές ψυχές έμειναν φρουροί των βράχων
και της ζωοδότρας θάλασσας.
Φυλούν το χώμα το Ελληνικό
σαν άγιο προσκύνημα,
με το χαμόγελο στα χείλη να ελπίζουν.

Πάντα ελπίζουν!
Τι κι αν το καρνούφυλλό τους μολογάει απελπισία
και φόβο!

Και το καλοκαίρι που θα ανταμωθούν
με όλους εμάς,
θα ακουστούν λόγια
γλυκά κι ελπιδοφόρα.
Το χρυσό φως του ήλιου
θα τους δώσει τροφή για το χειμώνα.
Γιατί οι γραφικοί νησιώτες του Αιγαίου
θα μείνουν πάλι μόνοι
μόλις η θάλασσα θα ξεχυθεί αγριεμένη
στις ρυτίδες και τα αυλακωμένα πρόσωπα!

Στα μονοπάτια της περιπλάνησης

Γεμάτο εκκλησιές το Αιγαίο,
 ξωκλήσια σε απόμερα βράχια,
 εκεί που ο ταξιδιώτης αγναντεύει
 στο Άγνωστο,
 το Άπειρο
 και το Ωραίο.
 Μοναχός στα μονοπάτια της περιπλάνησης
 μυρίζοντας τη ρίγανη
 που φυτρώνει στα θαλασσοδαρμένα βράχια,
 εκεί που τα όνειρα βρέχονται με τις ελπίδες
 ανάμεσα ουρανού και γης.
 Στο μοναδικό ένωμα που ξέρουν
 οι νησιώτες
 να χτίζουν τις εκκλησιές,
 οι μόνοι μάρτυρες
 στη μοναξιά που ατέλειωτη τους παραφυλά.
 Μόνο αυτές ακούνε το σιγανό παράπονο,
 μόνο αυτές τους συντροφεύουν
 ακούγοντάς τους στα πανηγύρια το καταχειμώνα.
 Μόλις ο ήλιος δύσει πίσω από το βουνό
 και το φεγγάρι κρατήσει το δοξάρι της λύρας.

Για τον κόσμο των αστεριών...

Δυο ψάθινες καρέκλες
 παραμένουν άψυχες
 στην προβλήτα του λιμανιού.
 Περιμένουν τον ξένο που θα αγαπήσει
 τον τόπο,
 που θα χυθεί στο πέλαγο.
 Στο απέραντο γαλάζιο της μοναξιάς
 της σκέψης
 της στιγμής
 να βουτήξει και να χαθεί
 εκεί που αυτός επιθυμεί,
 στον απόλυτο εαυτό.
 Να θυμηθεί το άρωμά της,
 τη σκιά του έρωτά της,
 τη φιγούρα ακόμη
 που ένα αχνό
 γαλάζιο σύννεφο
 την κάλυψε και την ξεθώριασε
 αφήνοντας πίσω.
 Ζώντας στο όνειρο
 τσουγκρίζοντας
 το ποτήρι της θύμησης
 η ψάθινη καρέκλα έμεινε κενή.

Εκείνη έφυγε
 για τον κόσμο των αστεριών...

Χορός ελληνικός

Η θάλασσα έχει γλυκάνει
 με το πορτοκαλί του ήλιου.
 Καθρεφτίζει
 το ξωκλήσι
 του Προφήτη Ηλία
 εκεί που ερωτευόμασταν
 το καλοκαίρι.
 Ησυχία που μου είναι αναγκαία.
 Έρωτας με τη φύση που εκδηλώνεται
 με χορό,
 χορό Ελληνικό
 από φιγούρες που βγαίνουν από τα κύματα
 των μελτεμιών.
 Δρασκελίζω τα σκαλοπάτια
 και βουτώ στα κρύα νερά του Αιγαίου.
 Γίνομαι ένα μαζί τους και ακουμπώ τον ώμο,
 να στηριχτώ
 να χορέψω
 χορό Ελληνικό.
 Που θα με λυτρώσει από τις ενοχές
 που κουβαλά η γενιά μου·
 να χορέψω
 χορό ελληνικό
 για τα παιδιά μου
 που θα τους δώσω την Ελλάδα
 που δεν ονειρεύονται.
 Ήθελα να αναγεννηθώ
 να βουτήξω και να αναδυθώ
 ξανά.
 Μήπως αλλάξει το σκηνικό
 μήπως ξεγελαστώ
 και η χώρα μου αλλάξει φορεσιά.

Του αιώνιου έρωτα

Το άρωμά σου δεν θέλω να χαθεί
 μπαίνει στους πόρους του δέρματος
 και κυλά μέχρι την καρδιά!
 Εκεί με μαγεύει
 με στυλώνει
 με κάνει να ονειρεύομαι
 Έρωτα!

Λουίζα

Πώς νοσταλγώ τα άσπρα σπίτια του νησιού,
τη μαρμάρινη βρύση στην αρχή του δρόμου
και τα λουλούδια στην αγκαλιά του ονείρου...
Πώς νοσταλγώ τα ασβεστωμένα
ζωγραφιστά σκαλιά
που έχουν να σου πουν ιστορίες
για έρωτες πειρατικούς,
για λαγούμια ανεξερεύνητα
που οδηγούν στη θάλασσα της φυγής...
Αγάπες ζωγραφισμένες ακόμη
κάτω από τις πήλινες γλάστρες
των γιασεμιών
και της λουίζας
στο εκατόχρονο πιθάρι.

Το φεγγάρι μου μίλησε
μέσα από το φύλλωμα του πλάτανου
και μου είπε το μυστικό
της Αστερόεσσας.
Το φιλί στο σώμα
με το άρωμα του γιασεμιού
θα σε μαγεύει αιώνια!

Περιμένοντας...

Η καμπάνα στέκεται βουβή
στο ηλιοβασίλεμα του χειμώνα.
Έρημη περιμένει το χέρι
που θα σημάνει το πανηγύρι του Ιούλη.
Αγναντεύοντας το Αιγαίο
προσμένει την ελπίδα.
Στο γλυκό φως του σούρουπου
δροσίζεται από την αλμύρα του
δίνοντας άηχη υπόσχεση
στον μοναχικό επισκέπτη.

Αστέρια

Δεν τον ρωτώ τον ουρανό
για το ποιο αστέρι
θα μου ρίξει στη χούφτα μου!
Δεν έχω τούτο το δικαίωμα,
να χαλώ την τάξη και την αρμονία
του σύμπαντος.

Τον παρακαλώ μόνο να μου ρίξει
το πιο φωτεινό από το πλήθος του
για να δω το χαμόγελό σου!

Λύτρωση

Το φεγγάρι γλείφει
τα κύματα χαϊδεύοντάς τα
εκείνη τη νύχτα
που έλαμψε η απουσία σου.
Το πορτοκαλί καθρεφτίζεται
και τα κύματα αντμιλούν
στο παραμύθι που μόλις
τόρα άρχισε.
Το κουβάρι ξετυλίχτηκε
η μαγεία ξεδιπλώθηκε
και οι λέξεις
βούτηξαν στο νερό.
Στο φως του φεγγαριού
έγινε η λύτρωση
μέσα στη μοναξιά
και τον ψίθυρο
του έρωτα που γλύκανε
εκείνο το καλοκαίρι.

Έρωτά μου

Είσαι τόσο γλυκός
σαν το μέλι που χύθηκε
από τα χείλη σου
πριν λίγο και κάλυψε το κορμί
αυτή την πανσέληνη νύχτα.
Σαν εκείνη τη φεγγαρόφωτη,
πριν είκοσι χρόνια θαρρώ
στον όρμο του Πανόρμου.

Οι απόγονοι μαρτυρούν τα χρόνια...

Για μένα, σα να μην πέρασε ούτε μέρα,
μόνο το κόκκινο του χρόνου,
που μας χάιδεψε με το μετάξι του,
μας φίλησε, μας αγκάλιασε
και κύλησε
μαζί με τη θάλασσα.
Τον πήραν το χρόνο τα κύματα
αφήνοντας τον άσπρο αφρό
των κυμάτων στα μαλλιά μας.
Έβαλε τις πινελιές του γύρω από τα μάτια
και δραπέτευσε.
Μας άφησε μόνους με τον ιδρώτα να κυλά
στα κορμιά και τη γεύση της αλμύρας.
Αλήθεια πόσο
μοναδικός
ερωτικός
ευαίσθητος
σημαντικός
έμεινες για μένα
τόσα χρόνια!

Στον σύντροφό μου Γιάννη Σαμοθράκη.

Κομμάτια

Σουρούπωσε
κι άστραψε η θάλασσα.
Το γλυκό φως της σελήνης
χάθηκε από την αντάρα των κεραυνών
και οι βροντές έσκισαν τα κύματα.
Τα βότσαλα έρημα
κι αυτά
άκουσαν την κραυγή
και τρόμαξαν.

Κρύφτηκε κι εκείνη
δεν μπόρεσε να ονειρευτεί
τούτη τη νύχτα που όλα θύμιζαν
πανικό.
Δεν μπόρεσε να μαζέψει τα κομμάτια της
τα αστέρια και τα φεγγάρια της.
Απόψε οι αποφάσεις πήραν
το δρόμο της βροντής
κι έμειναν αναπάντητες.

Άγιος Φωκός

Το πορτοκαλί σύννεφο
 με ταξιδεύει στη μνήμη.
 Αγναντεύοντας την ομορφιά σου
 σωπαίνω στη μαγεία σου
 ψάχνω το χαμόγελό σου
 στα άψυχα σοκάκια.
 Δεν θα μιλήσω τούτη τη φορά.
 Μιλά το αστέρι
 που κάθετα καταμεσής του ουρανού
 και τραγουδά τη σιωπή σου.

Οργίζομαι

Θυμώνω
 που δεν αντιστάθηκα
 στο γκρέμισμα της μνήμης
 και των παιδικών μου χρόνων
 του αιωνόβιου πεύκου με τους κρυστάλλους
 τους ατέλειωτους χειμώνες της πόλης μου.
 Οργίζομαι
 που δεν αντιστάθηκα στην άτακτη φυγή
 των δέντρων και των πανσέδων από την αυλή
 που αγκάλιασε όλα τα όνειρα των παιδιών της γειτονιάς
 στην αυτοσχέδια κούνια της φλαμουριάς
 της νιότης μου.
 Μα ήταν απόφαση των μεγάλων
 να γίνει τσιμεντένιος ο εφιάλτης
 το σπίτι που μεγάλωσα
 το στολίδι της πόλης.
 Θυμώνω ξανά
 που δεν αντιστάθηκα
 στον δήθεν πολιτισμό της εποχής.

Μνήμες

Το πεύκο γέμισε κρυστάλλους,
 πολλά τα χιόνια στο σπίτι των παιδικών μου χρόνων,
 το κλαδί έσπασε κι αγκάλιασε τη μεγάλη σκάλα·
 βαρύ όπως η ιστορία του, γέρικο.
 Περίμενε να στυλωθεί
 να γίνει κομμάτια ξύλου για τη σόμπα,
 να μας ζεστάνει, να μας πει για τη ζωή του.
 Πριν προλάβει να καεί,
 πριν ακόμη η μυρωδιά της ρετσίνης
 και οι χυμοί της νιότης του
 καλυφθούν από τη φλούδα πορτοκάλι.
 Μοσχομύριζε,
 αρώματα παντού.
 Μια ολόκληρη ιστορία πάλευε με τη φωτιά.
 Και η σκάλα ελευθερώθηκε,
 οι κρύσταλλοι κρέμονταν στα υπόλοιπα κλαδιά
 και τα χιόνια περίμεναν να λιώσουν!
 Άσπρο χιόνι, απάτητο
 στους δρόμους της πόλης μου.
 Αλήθεια, πόσο χιόνι, πόσα παιχνίδια,
 πόσα παιδιά και χιονάνθρωποι
 ανάσαναν σε τούτη τη αυλή!
 Το σχολειό περίμενε,
 το έκτο της πόλης μου
 περίμενε να μας αγκαλιάσει.
 Και οι μνήμες συνεχίζονται...

Δεν μπορώ να ξεχάσω τα όμορφα της πόλης μου.

Θερινά Σινεμά

Τα Αστέρια, το σινεμά της γειτονιάς μου,
 μια φορά την εβδομάδα
 καλοκαίρια με ζουμπούλια
 με αγιόκλημα και γιασεμί
 στην αγκαλιά του μας κρατούσε.
 Τα όνειρα πάνω στο πανί
 γίνονταν ταινία βραδινή.
 Ήρωες μιας άλλης εποχής,
 ασπρόμαυροι μας έφτιαχναν
 συμμετοχους στις πράξεις.
 Τότε η πόλη μου
 είχε θερινά σινεμά.
 Στο χαλίκι όλα τα παιδιά
 με πασατέμπο και στραγάλια
 συντροφιά
 ζούσαμε τα δικά μας αστέρια.
 Φτιάχναμε κόσμους μαγικούς
 με τους καουμπόηδες.
 Μας έπαιρναν τα κλάματα
 με τους πρόσφυγες του Ξανθόπουλου
 ακούγοντας τις θείες να θυμούνται τα παλιά.
 Ναι, με τους πρόσφυγες η ζωή μας έγινε ένα.
 Τόσα και τόσα μια ζωή
 Πόντος, Σμύρνη, Τραπεζούντα και Σαμψούντα.
 Όλα πέρασαν σαν ταινία,
 μια γειτονιά, μια βεγγέρα
 κι εμείς μικρά παιδιά
 γινόμασταν στο πανί ήρωες.
 Αστέρια, Διονύσια,
 θερινά σινεμά της πόλης,
 μνήμες αλλοτινής εποχής

Το πάρκο Ηρώων

Το σπίτι των παιδικών μου χρόνων,
το Φρουραρχείο,
εκεί που τόσο πέρασαν μα...
ήταν το δικό μου σπίτι.
Απέναντι από την πλατεία
με τα ποτάμια και τις γέφυρες,
τους κορμούς των δέντρων που καθόμασταν
και μύριζαν δάσος.
Χαρά μας ήτανε να λέμε ιστορίες
σε εκείνη την πλατεία.
Πριν είχε κούνιες, λούνα-παρκ
και ξεγελούσαμε τις νύχτες μας
παίζοντας στις βάρκες.
Και μετά, ένα τιμεντένιο πάρκο,
πολιτισμός,
με το άγαλμα της Ελευθερίας
να κρύβει τα εφηβικά μας μυστικά,
και τους μικρούς λοφίσκους
να μας φυλάσσει
παίζοντας κλέφτες κι αστυνόμους.
Όχι, εκείνα τα χρόνια δεν θα ξαναρθούνε!
Ζήσαμε τις βεγγέρες,
τα καλά
και τα κακά μαντάτα.
Μα η Ελευθερία έφυγε,
ένα πρωινό μάς πρόδωσε.
Και τώρα;
Ένα πάρκο που τα παιδιά παίζουν
μα είναι σκοτεινό.
Τα φώτα χαμήλωσαν.

Και οι ήρωες ακόμη να φανούν...

Κι όλο για το καλό-το φως του Ανθρώπου

« Ανθρωποι για τα δίκαια του Ανθρώπου-Ορθωθείτε»
Γιάννης Κουτσοχέρας

Ο Ηγέτης

Περπατά στητή στην προβλήτα
και το βλέμμα της χάνεται στο παρελθόν.
Εκεί που χιλιάδες ήταν γύρω της και χειροκροτούσαν
μόλις ο ηγέτης κουνούσε το χέρι του.
Στιγμές που ακόμη δεν έχει ξεχάσει.
Ζει μέσα σ' αυτές, χρόνια τώρα.
Κι όμως ο ηγέτης έφυγε.
Σε ποιον θα ελπίζει,
πού θα εξομολογεί τα όνειρά της;
Από ποιον θα περιμένει την ελπίδα;
Αντίκρισε τη θάλασσα
έριξε μια πέτρα
για να ταράξει τα κύματα,
όπως τότε.
Κάποιος πρέπει να γίνει η σημαία.
Κάποιος πρέπει να της προσφέρει
το όνειρο,
την ελπίδα.
Ο λαός;
Τα νιάτα;

Ο λαός πρέπει να της δώσει τη φωνή,
να την ενώσει μαζί της,
να βγουν όλοι στην προβλήτα.
Σαν τότε.
Απόψε πρέπει να γένει η έκρηξη.

Νούφαρα

Νύχτωσε,
 το φεγγάρι είναι γιομάτο φως.
 Τα νούφαρα στη λίμνη έχουν κλείσει
 για να ξεκουραστούν
 βλέποντας γύρω τους τη μοναξιά του επισκέπτη.
 Κάθισε στην όχθη να ονειρευτεί
 να θυμηθεί τα περασμένα,
 να προσμένει το νέο χάρμα.
 Να είναι έτοιμος να ανταμώσει πάλι τον ήλιο
 να σηκώνεται πίσω από την πλαγιά.
 Κάθισε να φωνάξει δυνατά
 όσο πιο δυνατά μπορούσε
 για να βγει η κραυγή
 που κρύβεται στα σωθικά του.
 Είναι μόνος,
 εκεί μπορούσε να φωνάξει στους φόβους.
 Στους χιλιάδες εφιάλτες που κλονίζουν τον κόσμο του.
 Να διαδηλώσει μέχρι να ακούσει
 κι άλλες φωνές γύρω από τη λίμνη.
 Μέχρι και άλλοι συνοδοιπόροι
 να πουν τους φόβους τους στα νούφαρα.
 Μέχρι ο ήλιος να βγει πιο δυνατός και τους ακούσει.
 Να κάνει αληθινά τα όνειρά τους
 να σβήσει την ασχήμια και τη μιζέρια
 που υπάρχει στα σωθικά τους.
 Μέχρι η λίμνη να πάρει ζωή,
 φωνή,
 φωτιά.

Να γίνει ποτάμι που κάποια μέρα θα πλημμυρίσει
 τις ψυχές τους.

Άνθρωποι του μόχθου
 Του αδειανού στομαχιού
 Κοπώντες
 Περίλυποι
 Δεδωγμένοι
 Πλάνητες
ΟΡΘΩΘΕΙΤΕ

«Άνθρωποι για τα δίκαια του Ανθρώπου-Ορθωθείτε»
Γιάννης Κουτσοχέρας
 (Ποιητικό Μανιφέστο)

Στάλες

Στάλες έπεσαν στα μαλλιά της
 στο χθεσινό συλλαλητήριο.
 Για άλλους ήταν δυνατή βροχή που εμπόδισε
 να ενώσουν τη φωνή μαζί της.
 Για Εκείνη ήταν απλές στάλες βροχής
 που το αγέρι σήκωνε τη σημαία πιο ψηλά.
 Σκέπαζε τον μισό ουρανό η σημαία της,
 χρώμα, ελπίδα και όνειρα.
 Σιγά-σιγά ήρθαν άλλοι λίγοι.
 Ούτε αυτοί φοβήθηκαν
 μήτε το αγέρι μήτε τις στάλες.
 Συνοδοιπόρησαν μαζί της
 να ενώσουν την ψυχή τους.

Ελπίζει ακόμη Εκείνη ότι θά 'ρθει η μέρα
 που θα γίνει για όλους η δυνατή βροχή,
 απαλές στάλες.
 Ελπίζει πως το αγέρι θα σηκώσει όλες τις σημαίες ψηλά.
 Πώς όλος ο ουρανός θα της χαρίσει τα ποθούμενα:
 χρώμα, ελπίδα κι όνειρα.

Τότε μόνο θα ησυχάσει, Εκείνη.

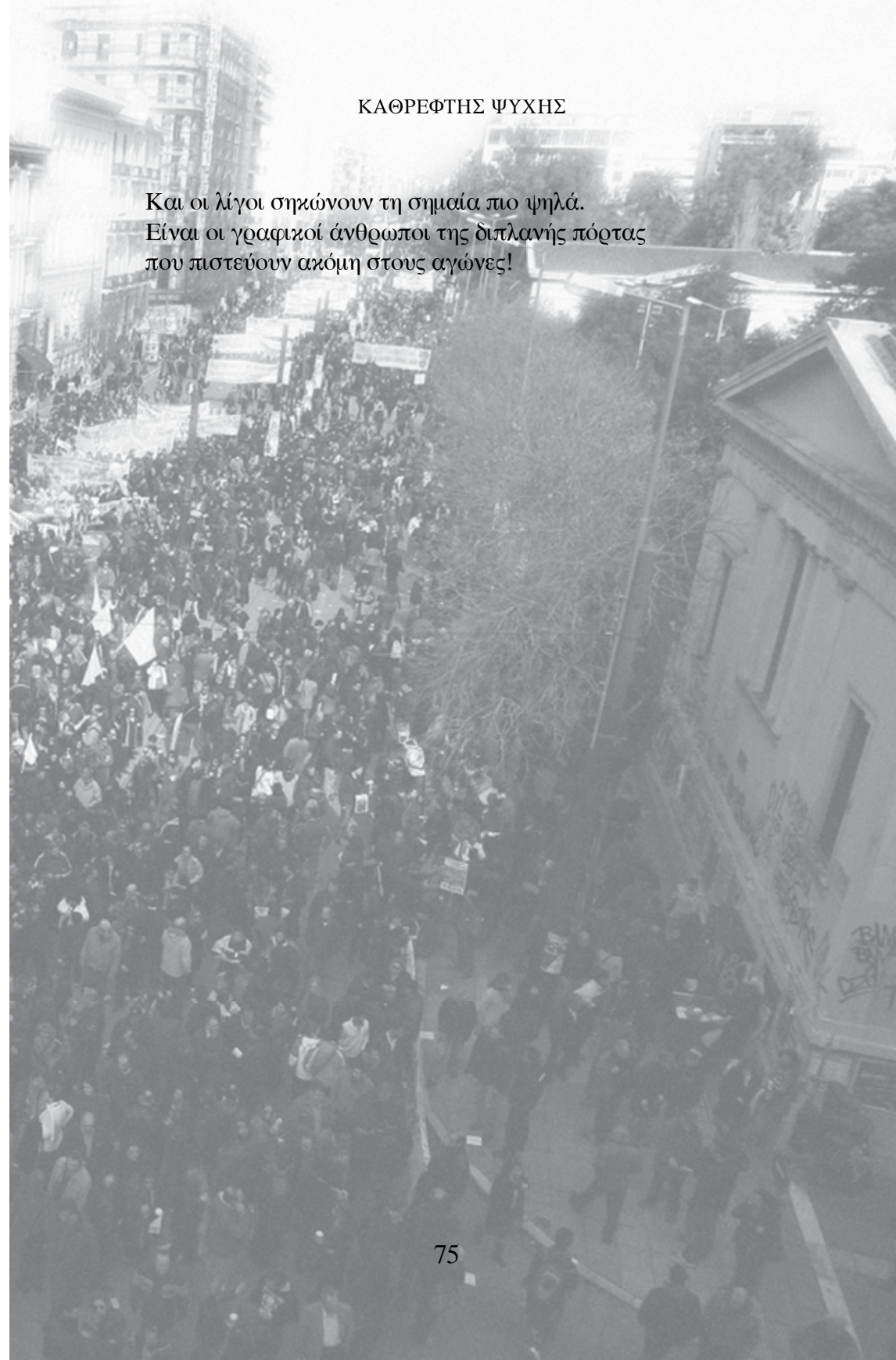
Κι είναι του νέου το εγερτήριο
Οργή
Και κραυγή
Και κατακραυγή
Όταν ο άνθρωπος λυμιάνεται τον άνθρωπο.

«Άνθρωποι για τα δίκαια του Ανθρώπου-Ορθωθείτε»
Γιάννης Κουτσοχέρας
(Ποιητικό Μανιφέστο)

Σημαίες

Οι δρόμοι ξηλώνονται από το πάθος
των λίγων που κρατούν τις σημαίες ψηλά.
Φωνάζουν γιατί δεν αντέχουν,
παθιάζονται γιατί είναι λίγοι
και το βάρος του αγώνα πέφτει
στις πλάτες τους ξανά.
Η φωτιά πλημμυρίζει την ψυχή τους
για το άδικο.
Οι νέοι απορούν,
γιατί άραγε φωνάζουν
αυτοί οι γραφικοί με τα πανό;
Αυτό το πάθος γιατί υπάρχει
αφού τίποτε δεν θα γίνει;
Δεν μπορούν να καταλάβουν.
Ζουν χωρίς να αγωνιούν,
ακόμη έχουν κουράγια οι γονείς.
Δεν υπάρχει αιτία
να έχουν στην καρδιά φωτιά.
Την έχουν οι λίγοι δαύτη
αυτοί που αγωνιούν
για το αύριο αυτών των νέων.
Των παιδιών που δεν έχουν πιάσει
ακόμη τη σημαία.

Και οι λίγοι σηκώνουν τη σημαία πιο ψηλά.
Είναι οι γραφικοί άνθρωποι της διπλανής πόρτας
που πιστεύουν ακόμη στους αγώνες!

Το παράπονο

Τα καφενεία της πόλης
είναι γεμάτα
απόμαχους ανθρώπους
που η ζωή πέρασε από δίπλα και δεν άγγιξε
τα ροζιασμένα χέρια.
Δεν ένιωσαν τη ζεστασιά και τη φροντίδα.
Θυμούνται ότι δούλευαν πάντα,
μια ζωή δούλευαν και μεγάλωναν παιδιά.
Γιατί αυτή είναι η μοίρα των φτωχών
να γεννιούνται,
να δουλεύουν,
να κάνουν παιδιά.
Και να φεύγουν χωρίς να έχουν γευτεί
το απαραίτητο,
να ζήσουν.
Σκύβουν το κεφάλι
και χτυπούν τις χάντρες του κομπολογιού
πίνοντας τον καφέ, πικρό όπως κι η ζωή τους.
Και λένε το παράπονο, το αιώνιο γιατί.
Αφού δουλέυαμε από παιδιά
πού είναι η ζωή που μας χρωστούνε!

Χάντρες

Μόνο οι χάντρες του κομπολογιού
ακούγονται πια
στο έρημο καφενείο του χωριού
που η θάλασσα γλείφει
τον υγρό τοίχο
και τα μαντάτα έρχονται βαριά.
Για την υγεία τους
τάμα κάνουν στον Άγιο
μην έχει φουσκοθαλασσιά όταν το κακό
σημάνει την πόρτα.

Περιμένουν σιωπηλοί
κάποιος να νοιαστεί,
ανησυχούν για τη φαμίλια,
για τα παιδιά που δεν υπάρχουν πια
να τρέχουν στα πέτρινα σοκάκια.
Από τα σκολειά τι να περιμένουν;
Κι αυτά κλείνουν σιγά-σιγά.

Κάθε χάντρα κι ένας καημός.
Κι είναι πολλές οι χάντρες!

Αλήθεια

Η ζωή σου
κρύσταλλος συμπαγής
ακλόνητη
στους βοριάδες και τις θύελλες.
Ψεύτικες χάρτινες φιγούρες
σε εμποδίζουν
θέλουν να ραγίσουν το τείχος
να σου βάλουν εμπόδια
στην πορεία μιας ζωής
που η αλήθεια ήταν η σημαία.
Λόγος και αντίλογος
σε αυτούς που προσπαθούν
να σου ραγίσουν
αυτά που μεγάλωσες.
Τα ιδανικά,
την αγάπη για τη χώρα σου.
Πόσο πονά η αλήθεια!

*Σε έναν φίλο που μου έδωσε τη σπίθα
για τούτο το ποίημα!*

Αν ορθώνονταν το κορμί αλυσιδωτοί κρίκοι δεν θα υπήρχαν.

«Ανθρωποι για τα δίκαια του Ανθρώπου-Ορθωθείτε»

Γιάννης Κουτσοχέρας
(Ποιητικό Μανιφέστο)

Μάχομαι τη Λέξη

Μάχομαι τη Λέξη.
Πώς αλήθεια
μπορεί να με ποθήσει
αν δεν την αγγίξω;
Αγωνίζομαι
για το δίκιο του αδύνατου.
Πώς μπορώ να το στηρίξω
αν δεν μπω στη φωτιά;
Αγαπώ τον αντίλογο
και γι' αυτό μάχομαι
στο δρόμο που
οι πλαστικές σημαίες
ορθώνονται.
Πώς αλλιώς να σε βασανίσω
αγαπημένη μου
χωρίς να τιμωρήσω
τα ανείπωτα;
Η σιωπή μου αλήθεια
έχει λόγο ύπαρξης σήμερα;
Για πόσο μπορώ
να σιωπώ ακόμη
στη δίνη των καιρών;

Πάντα να πολεμάς και να αντιστέκεσαι
 Κι ας μένεις μόνος.
 Μονάχος-έρημος-γαλήνιος
 Να πολεμάς για το καλό του Ανθρώπου.

«Ανθρωποι για τα δίκαια του Ανθρώπου-Ορθωθείτε»
Γιάννης Κουτσοχέρας
 (Ποιητικό Μανιφέστο)

Το συλλαλητήριο

Σιώπησε η θάλασσα
 βυθίστηκε στο βουβό θάνατο
 ο ποιητής
 που πόνεσε στο χθεσινό
 ανθρώπινο βουητό.
 Στο κλάμα των ανθρώπων
 που η μοίρα έριξε στην απόγνωση.
 Πόνεσε η θάλασσα
 έβγαλε κραυγή
 όταν δέχτηκε πέτρες στα σπλάχνα της.
 Ο ποιητής θύμωσε
 δεν μπόρεσε να βγάλει στο χαρτί
 τον πόνο.
 Ήταν κλεισμένος στο γυάλινο κλουβί
 του έρωτα, της ελπίδας, του ονείρου,
 μέχρι τη στιγμή
 που τον κάλεσε η λέξη
 να τη δαμάσει.
 Ήταν αργά για να την πλάσει.
 Έμεινε μόνη
 αδάμαστη
 σκληρή.
 Στη γλώσσα των νέων έμεινε
 η λέξη αγώνας!

Ανθρώπινη πνοή

Κρύβομαι πίσω
 από τον τοίχο της λέξης.
 Προστατεύομαι από την ανάσα της.
 Δεν τολμά να βγει
 στον κόσμο·
 γίνεται κραυγή στην ανθρώπινη πνοή
 της απόγνωσης
 προσπαθώ να επιβιώσω
 μα η θάλασσα με παρασέρνει
 και με ταξιδεύει στο άπειρο.
 Σπάει το όνειρο
 και με περιφρονεί.
 Έχω την ευθύνη
 στο χαλασμό του κόσμου
 που κι εγώ οδήγησα
 πίσω από τον ήλιο.

Μάσκα

Φθείρεσαι πίσω από τη μάσκα
 τη βενετσιάνικη που κρέμεται
 στον τοίχο και σου χαμογελά.
 Σου κλείνει τα μάτια μα είσαι μόνη
 στη δίνη των καιρών.
 Όλοι φορούν μάσκα
 σε τούτη την πόλη
 σ' όλο τον κόσμο.
 Ξεσκέπασε τους ανθρώπινους εφιάλτες
 που η χαρά είναι τωρινή
 ούτε του μέλλοντος η τύχη.
 Όλοι θέλουν να πάρουν κομμάτι της ψυχής σου
 και να το πλέξουν με αγάθια
 για να ευχαριστηθούν.
 Φυλάγεσαι,
 ζεις στον τρόμο της ανωριμότητας
 χωρίς να το θέλεις.
 Είσαι το θύμα που επέλεξαν.
 Προσπαθείς να σώσεις τα κομμάτια σου.
 Μην τους αφήσεις.
 Κάνε τη λέξη Λόγο και Αντίλογο.
 Έτσι θα παλέψεις.
 Έτσι θα ονειρευτείς ξανά.
 Η μάσκα θα χαθεί στο σύννεφο του ονείρου
 και η λέξη στην ομορφιά
 των λουλουδιών!

*Η σιωπή της λέξης**I*

Φλύαρη λέξη.
 Δεν μπορείς να σιωπήσεις;
 Να πενήθεις τους καιρούς;
 Πόσες ανθρώπινες αλυσίδες έσπασες;
 Πόσα βάσανα λαών
 μπορείς να θυμηθείς
 σε ένα ποίημα;
 Σε λίγες αράδες,
 πόση ιστορία
 και πόσους τόπους
 μπορείς να τυλίξεις
 με το υφάδι σου;
 Έγραφες ποιήματα
 για έρωτες
 αφού έβαζες
 τα γράμματα ως μολυβένια στρατιωτάκια
 σε παράταξη να σου υποτάσσονται.
 Για ηλιοβασιλέματα έγραφες
 και ανατολές,
 για την πατρίδα σου,
 τη χώρα του ονείρου!
 Τώρα, φλύαρη λέξη
 γιατί δεν σωπαίνεις;

II

Κι απάντησε η λέξη.
 Πώς να σιωπήσω τώρα;
 Πώς να κόψω το λόγο;
 Πώς να μη γεννήσω Ποίημα;
 Τώρα είναι η ανάγκη
 να ζαλίσω τα γράμματα
 να γενούν μολυβένια στρατιωτάκια
 και να μπουν στη σειρά,
 να στρατευτούν για να κραυγάσουν.

Θέλω να στρατευτώ, είπε η λέξη
 όχι να γράψω για έρωτες,
 όχι,
 αυτοί γράφονται χρόνια τώρα.
 Άλλωστε η ψυχή είναι γεμάτη από δαύτους
 και θα γράφονται όσο υπάρχει η γλώσσα,
 αυτή δεν τη χαρίζω.
 Όταν θα αφήσουν τον ήλιο μου
 να είναι ελεύθερος
 τότε θα έχω χρόνο άπειρο
 να χαθώ στα ηλιοβασιλέματα.

Τώρα γράφω για τη χώρα μου,
 αυτή πρέπει να σώσω.
 Τώρα η ομορφιά της είναι ανεκτίμητη.

Έτσι μου είπε η λέξη
 και τραγούδησε τον έρωτά της
 μέσα σε χορό των φωνηέντων
 και συμφώνων.

Κάνε νέε την ποίηση
 αστραπή
 εγεργήριο
 παλμό
 ανθρωπιά.

«Ανθρωποι για τα δίκαια του Ανθρώπου-Ορθωθείτε»
Γιάννης Κουτσοχέρας
 (Ποιητικό Μανιφέστο)

Σε προσκυνώ!

Γονατίζω ευλαβικά, λέξη,
 όταν αγωνίζεσαι
 να μπεις σαν ποίημα
 στην ψυχή μου.
 Εκεί που θα γίνει η έκρηξη
 και θρύψαλα θα βγουν
 τα γράμματα
 στο βραδινό σούρουπο.
 Εκεί που η ανατολή
 θα γίνει ανάσταση.
 Ναι, λέξη μου,
 σε προσκυνώ
 ανάσα η αγωνία σου
 κάθε μέρα.

Πόσοι καημοί
 θα βγουν με το κύμα
 το επόμενο καλοκαίρι;

Παιχνιδίσματα Ιστορίας

Έδωσες το στίγμα στην ιστορία,
 αγαπημένη μου.
 Θύμισες με τη φυλή μας
 όταν αγαπούσαν τον ξένο,
 όταν έπαιζαν το παιχνίδι του φίλου.
 Γάλλων, Άγγλων και Ρώσων
 στο τέλος έπεσες θύμα τους.
 Μα εσύ έπαιζες το παιχνίδι με τα γράμματα.
 Μίλησες για πολέμους
 και μάτωσες.
 Χωρίστηκαν αδέρφια
 και λυπήθηκες
 σε έναν άλλο πόλεμο,
 προδομένο κι εκείνο.
 Στα νησιά γράφτηκες στους τοίχους
 στα αντίσκηνα
 και στις φυλακές βασανισμένων
 σαν ενθύμιο στη νέα γενιά.
 Χτυπήθηκες μέσα στα χείλη
 βασανισμένων
 όταν το σίδερο έβγαζε φωτιά.
 Τότε έγινες ποίημα,
 τραγούδι
 ξέσπασμα.
 Χάρηκες μετά τη λευτεριά
 που ήρθε στον τόπο κι ελευθερώθηκες!
 Και σε τραγούδησαν!
 Αναπαύτηκες
 δίνοντας τόπο στον έρωτα.

Και τώρα, αγαπημένη μου;
 Τώρα;
 Πάλι θα γράψεις ιστορία;

Αγώνας

Το δικιο χαράζει,
 πληγώνει
 στα χαραγμένα πρόσωπα
 ρυτίδες αμφιβολίας
 και απαξίωσης.
 Και δεν θα σημάνει η καμπάνα
 τούτες τις μέρες,
 Ζω για να χαράξω
 την ελπίδα στη βρεγμένη άμμο.
 Δεν θα αφήσω εγώ που κρατώ την πένα
 να γκρεμίσετε μόνοι σας το όνειρο.
 Η ελπίδα για το αύριο
 αναγεννιέται στη γροθιά
 στο σύνθημα.
 Μπορείτε να παλέψετε
 κι ας υπάρχουν οι λιγόψυχοι στο δρόμο σας,
 οι θρασύδειλοι, που έρπουν για δικό τους όφελος.
 Μπορείτε να τους νικήσετε
 το δικιο είναι δικό σας.
 Η ιστορία μας θυμίζει
 τους λαούς που έριξαν αίμα.
 Εσείς;
 Θα κλείσετε τη λέξη
 στη φυλακή της ψυχής σας;
 Κοιτάτε το σήμερα;
 Το αύριο;
 Τα παιδιά σας;
 Δεν θα αγωνιστείτε γι' αυτά;
 Αν κλείσετε τη λέξη αγώνας
 στα μπουντρούμα της ψυχής
 το αύριο θα είναι σκοτεινό.

Και δεν θα σας το επιτρέψω!

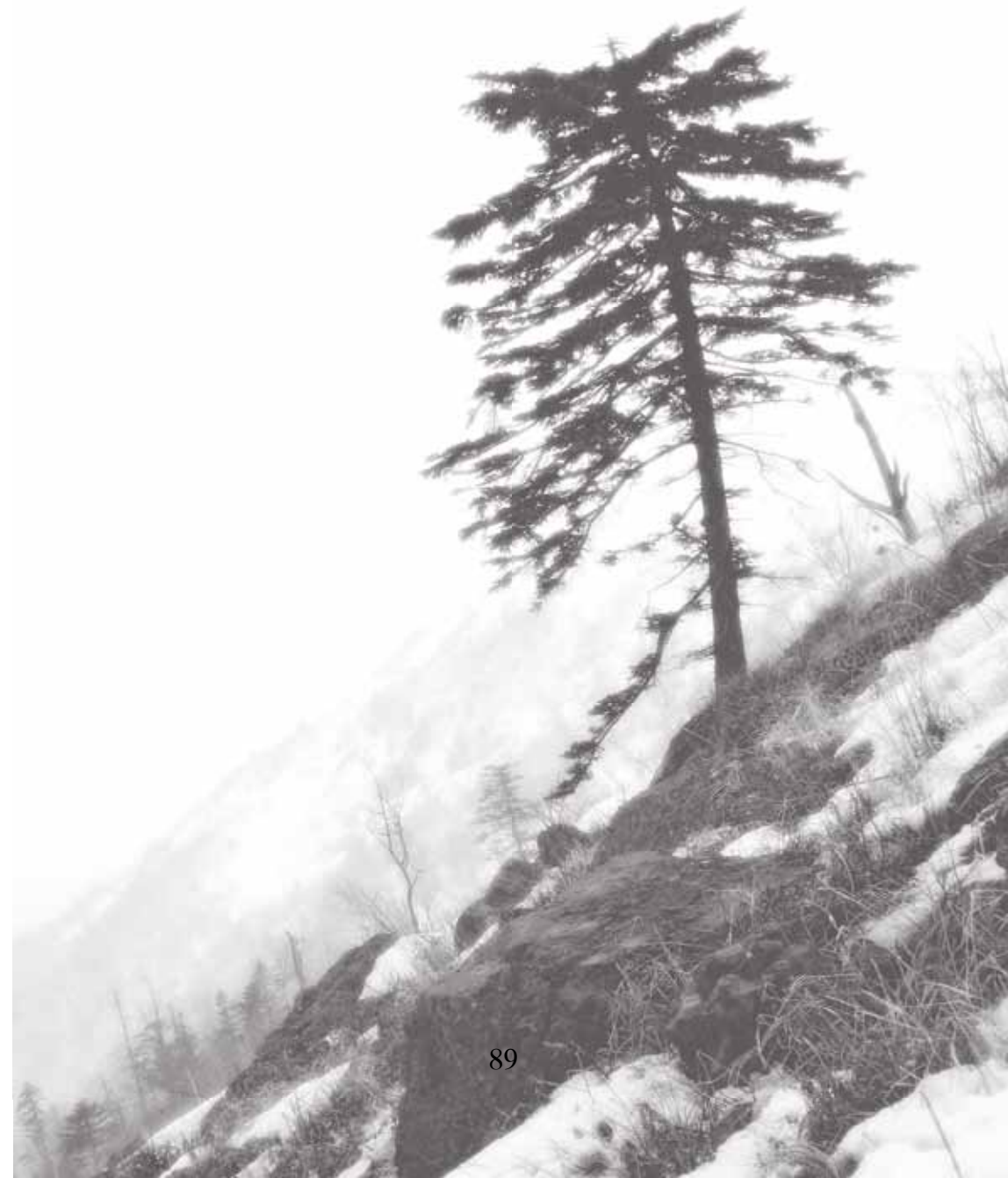
Με τα κρίνα της αυγής
μου παράγγειλες ξ ε κ ί ν α
άγνωρη φωνή.

«Πορεία των Κρίνων»
Γιάννης Κουτσοχέρας

Και μου έδωσες το φως
να ξεκινήσω τον ατέλειωτο δρόμο
της εσωτερικής αναζήτησης,
δάσκαλε.
Εκεί που τα οράματά σου γίνονται οδηγοί
και προχώρησα.
Με τα κρίνα του πρωινού
που μου χάρισες για συντροφιά
πήρα τη δύναμη
να αντικρούσω αυτούς που εμποδίζουν
τον αγώνα μου για το δίκιο.
Δεν φοβάμαι,
προχωρώ όπως με δίδαξες.
Παλεύω με την άμμο
ακολουθώντας το κύμα,
και προχωρώ στα μονοπάτια
του πανανθρώπινου Ολύμπου
για να βρω τα κρίνα της πολιτείας σου.
Όμορφα λουλούδια
θέλω να χαρίσω
εκεί που αναπαύεσαι
εκεί που υπάρχουν ακόμη άνθρωποι.
Το φως,
δάσκαλε,
υπάρχει ακόμη στη χώρα μου.
Μα οι κυβερνώντες στον πλανήτη
είναι τόσο μικροί...

Δεν γνωρίζω αν αξίζουν, δάσκαλε,
να τους χαρίσω τα αγριόκρινα.

Νιώθω πως θα μαραθούν στο πρώτο άγγιγμα!
Και είναι κρίμα!

Κρίνα του Αιγαίου

Εκεί που η λέξη χάνεται στα κύματα
του Αιγαίου
και διαλύεται στο βυθό της ψυχής σου
εκεί που η λέξη γίνεται ποίημα
και αγγίζει τη χρυσή άμμο
ο άνεμος στο σφύριγμά του,
μαζεύω τα γαλάζια νερόκρινα
του έρωτα
για να αφήσω στην αγκαλιά σου.
Στο φως του καλοκαιριού
της χρυσοποίκιλτης αυγής
που χρυσίζει τα όνειρα
του πρωινού
στο γλυκό σούρουπο ακόμη
που ηρεμεί τα πάθη
αναγεννιέμαι
μέσα από το ανθόμελο
φιλί σου.

Ψηφίδα η λέξη

Ψηφίδα η λέξη
μυστικά στέκεται
στο νου του ποιητή.
Η μουσική, καταφύγιο
στην ψυχή της.
Έξαφνα αγκαλιάζονται
γράμματα και νότες
και καλούν
τον ανυποψίαστο θεατή
στο πάθος τους το εφήμερο.
Ακολουθεί τα βήματα
το σπάσιμο της λέξης
στη μέση
και διαλύεται,
κραυγάζει
στο πάθος του φεγγαριού
και ανασταίνεται.
Πόση αρμονία
μπορεί να έχεις κρυμμένη
στην ψυχή σου, λέξη;

Πνοή

Σκαλίζεται η λέξη
 πονά όπως το λουλούδι
 όταν κόψεις το μίσχο
 αφαιρείς γράμματα
 και ζαλίζονται,
 τη διαλύεις
 και σε πονά
 όταν γίνεται
 ποίημα αναμνήσεων.
 Όταν σου θυμίζει
 τα χρόνια τα πουλημένα
 για μια ιδέα.
 Όταν φεύγει ο έρωτας του καλοκαιριού
 και μαζί τα όνειρα που σάλισες
 πάνω στην άμμο.
 Όταν έρχεται το ηλιοβασίλεμα
 μουντό και λυπημένο.
 Σκαλίζεται η λέξη
 στην ψυχή
 μα όταν βγει η πνοή
 γίνεται το γιασεμί,
 ο έρωτας,
 το Αιγαίο,
 η ιδέα,
 ο αγώνας,
 η γροθιά,
 η δημοκρατία,
 το γλυκό νερό της νιότης,
 η σοφία του δασκαλου,
 τα πιστεύω,
 ο Όλυμπος
 ο πανανθρώπινος,
 η χώρα μου!

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1963 και μεγάλωσε στην Κατερίνη όπου τελείωσε τις λυκειακές της σπουδές. Το 1986 τελείωσε τη σχολή Γεωργικών Συνεταιρισμών του ΟΑΕΔ και από τον Σεπτέμβρη της ίδιας χρονιάς εργάζεται στον ΟΤΕ. Ένα από τα πνευματικά παιδιά του ποιητή Γιάννη Κουτσοχέρα, ο οποίος την οδήγησε και τη μύησε στα σκαλοπάτια της ποίησης. Ξεκίνησε να πειραματίζεται από πολύ νωρίς. Μια επιστολή του δασκάλου της και πρεσβευτή της Ουνέσκο, Γιάννη Κουτσοχέρα, από το Παρίσι, της έδωσε τη δύναμη να προχωρήσει. Υπήρξε μέλος της συντακτικής επιτροπής του περιοδικού «Πο-

λιτιστική Έκφραση» του Πολιτιστικού κέντρου ΟΤΕ Αττικής, μέχρι τον Ιούνιο 2002. Συνεργάστηκε με πολιτιστικά έντυπα της Αθήνας. Τον Αύγουστο του 2002, κουρασμένη από την πολύβουη και αγχωμένη Αθήνα μετακόμισε με την οικογένειά της στον γενέθλιο τόπο της, στην Κατερίνη. Σήμερα εργάζεται ως ταμίας του ΟΤΕ στο κατάστημα Κατερίνης. Είναι παντρεμένη με τον Γιάννη Σαμοθράκη και έχει δυο παιδιά, την Ειρήνη και τον Ζαχαρία.

Αρθρογραφεί στην ηλεκτρονική εφημερίδα «pierialife» με πολιτιστικά θέματα και έχει συνεργαστεί με τον τοπικό έντυπο Τύπο.

Είναι μέλος της Παγκόσμιας Ένωσης Ποιητών.

Ίδρυτικό μέλος της Ένωσης Συγγραφέων Πιερίας.

Έχει τιμηθεί από τον Πολιτιστικό Οργανισμό του Δήμου Κατερίνης μαζί με άλλες 6 γυναίκες λογοτέχνες για την προσφορά τους στα Γράμματα, ενώ ποιήματά της μελοποιήθηκαν από τον συνθέτη Μπάμπη Ναβροζίδη και ακούστηκαν στην εκδήλωση «Ποίηση και Μουσική» στο πλαίσιο των Αικατερινείων 2010 του Δήμου Κατερίνης και στο Αρχαίο Δίον από τον Δήμο Δίου.

ΕΡΓΑ ΤΗΣ

«Χωρίς ταυτότητα» 1988, ιδιωτική συλλογή, εξαντλημένο.

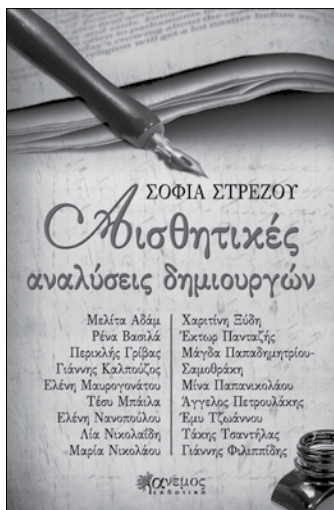
«Ιριδίσματα» 1990, εκδόσεις Γκοβόστη, εξαντλημένο.

«Ηώ» 1992, εκδόσεις Γκοβόστη. Σ' αυτή τη συλλογή υπάρχουν ασπρόμαυρες φωτογραφίες του συναδέλφου της και φωτογράφου, Σωκράτη Μαθιά.

«Το ταξίδι του Έρωτα από τον Όλυμπο στου Αιγαίου τα κύματα», εκδόθηκε το 2008 από την Εκδοτική Όλυμπος. Σ' αυτό το βιβλίο υπάρχουν ασπρόμαυρες φωτογραφίες από τις ομορφιές του Ολύμπου και της Τήνου, τραβηγμένες από το φακό του συζύγου και της κόρης της, Ειρήνης.

Περιεχόμενα

Εκεί που...	13	Μνήμες	53
Ανάσα, η λέξη	14	Στο καρνάγιο	54
Άπιτλο	15	Αρχιπέλαγος	55
Παράσταση	16	Στα μονοπάτια της περιπλάνησης	56
Δραπέτιδα νύχτα	17	Για τον κόσμο των αστεριών...	57
Αγκαλιά στο όνειρο	19	Χορός ελληνικός	58
Γεννήματα	20	Του αιώνιου έρωτα	59
Άπιτλο	21	Λουίζα	60
Λέξεις I	22	Περισμένοντας...	61
Άπιτλο	23	Αστέρια	62
Ειδυλλιακό τοπίο	24	Λύτρωση	63
Λέξεις II	25	Έρωτά μου	64
Περιπλάνηση	26	Κομμάτια	65
Στιγμές I	27	Άγιος Φωκάς	66
Στιγμές II	27	Οργίζομαι	67
Αστρική νύχτα	28	Μνήμες	68
Αίσθηση	29	Θερινά Σινεμά	69
Αρχαίες στήλες	30	Το πάρκο Ηρώων	70
Ταξίδι...	31	Ο Ηγέτης	71
Θύμησες	32	Νούφαρα	72
Ο Ποιητής	33	Στάλες	73
Φιλί	34	Σημείες	74
Ο Τόπος μου	35	Το παράπονο	76
Ολύμπιος Ουρανός	36	Χάντρες	77
Γλυκοχάραμα	37	Αλήθεια	78
Αναδυόμενη	38	Μάχομαι τη Λέξη	79
Αγγελέ μου	39	Το συλλαλητήριο	80
Αρωμα γιασεμού	40	Ανθρώπινη πνοή	81
Της θάλασσας	41	Μάσκα	82
Χειμώνας	42	Η σιωπή της λέξης I	83
Κραυγή	43	Η σιωπή της λέξης II	84
Γυναίκες	44	Σε προσκυνώ!	85
Αλμύρα	45	Παιχνιδίσματα Ιστορίας	86
Παράθυρο στην ελπίδα	46	Αγώνας	87
Θαλασσινά φιλιά	48	Άπιτλο	88
Σα δυο νότες	49	Κρίνα του Αιγαίου	90
Η ποδηλάτισσα	50	Ψηφίδα η λέξη	91
Χρώματα	51	Πνοή	92
Λεμονήτρα	52		

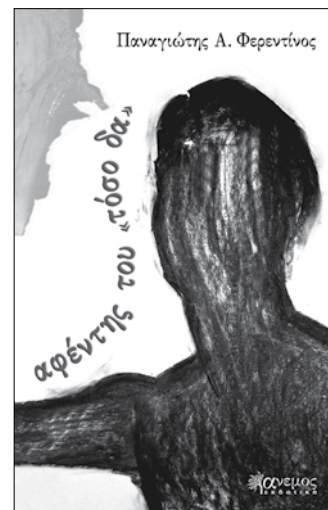
ΣΟΦΙΑ ΣΤΡΕΖΟΥ

Αισθητικές αναλύσεις δημιουργών

Κάπως έτσι άρχισα να γράφω, για να αντιστέκομαι στο χρόνο, στην πεζή καθημερινότητα, επιζητώντας να της δώσω μια άλλη διάσταση, με ονειρική διάθεση, για να ομορφαίνω εκείνα, που, έτσι κι αλλιώς, δεν μπορώ ν' αλλάξω. Με πετάγ-

ματα καρδιάς, πέρα από τα όρια της συμβατικότητας, για να προσεγγίσω το ανέφικτο, το προσδοκώμενο, κι έτσι για λίγο, να μπορώ να ταυτιστώ με το συμπαντικό γίνεσθαι του λόγου. Με πνοή, με εικόνα, με δράση. Ήταν η ανάγκη της γραφής να μπερδευτεί με άλλες λέξεις, να γεννήσει νέες, να εκταθεί. Να κατακτήσει και να κατακτηθεί. Η αναδημιουργία μιας κτίσης που, αφετηρία της υπήρξε η ενσυναίσθηση των δημιουργών. Μ' αυτούς ξεκίνησα το μακρύ ταξίδι μου στο χώρο της αισθητικής ανάλυσης, ανακαλύπτοντας στις δικές τους εμπνεύσεις, τη δική μου προέκταση.

Έτσι, σήμερα, με χαρά σας παρουσιάζω τούτο το βιβλίο που περιέχει δημιουργίες αγαπημένων φίλων και συνοδοιπόρων στο γοητευτικό κόσμο της ποίησης και της πεζογραφίας. Θέλησα να περπατήσω στα αόρατα, να περιπλανηθώ σε υποσχέσεις ανατάσεων, ως πλέουσα σε άστεγο σύννεφο, που περιμένει να κατοικηθεί, σε σώμα ποιητικό.

Παναγιώτης Α. Φερεντίνος

αφέντης του «τόσο δα»

Μεγαλούπολη...

Αθήνα σήμερα.

Εικόνες μέσα μας, και εικόνες έξω.

Η πόλη μέσα μου, και η πόλη έξω.

Ποιος θα μιλήσει γι' αυτούς που λίγοι βλέπουν;

Κι ακόμα λιγότεροι γράφουν...

Σκηνή από τσίρκο ή η ίδια μας η ζωή;

Έφη Μαχιμάρη νυχτερινό ρεσάλτο

Μια δημιουργική περιπλάνηση στα σκοτεινά μονοπάτια της νοσταλγίας, της μοναξιάς και της μελαγχολίας. Ένα ταξίδι με άρωμα γλυκιάς αυταπάτης στο περιθώριο του νυχτερινού μανδύα που στοιχειώνει το παρελθόν και τα δεσμά της οδύ-

νης, γυρισμός και δοκιμασία, γεμάτο μακρές σιωπές, βασικές αλήθειες, άγριες προσμονές σαγηνευτικούς στοχασμούς και ψίδυρους που αφυπνίζουν τις αισθήσεις. Μια συνειδησιακή απόδραση από τετριμμένες ασήμαντες υποθέσεις, μια αναμέτρηση με τον ίδιο τον φόβο, τη μοναχικότητα και την άγρια προσμονή της προσωπικής ολοκλήρωσης.

Η Έφη Μαχιμάρη με τη νέα ποιητική της συλλογή, σπάει τη σιωπή της καθήλωσης και του μαρασμού και διαχειρίζεται το αναπάντεχο με τρόπο μοναδικό και εξαιρετικό. Διψασμένη να ξεορκίσει τη μοναξιά και τις μακρές σιωπηρές στιγμές ακροβατεί στις μελαγχολίας τις ευαίσθητες χορδές, συμμαζεύει υπολείμματα ονείρων, περιφρουρεί μικρά μυστικά της ψυχής και βρίσκει το κατάλληλο χρώμα για να βάψει τα όνειρά μας στο αιώνιο κυνήγι της ψυχής, στο μακρινό ταξίδεμα του έρωτα. Περιπλανιέται στον κόσμο της συνεχόμενης νύχτας μετρώντας καρφίτσωμένες στιγμές που ξεγλίστρησαν από τις ίδιες τις ζώες μας. Κι εμείς, κοινοί δραπέτες και λαθρεπιβάτες της νύχτας ακολουθούμε τα χνάρια της σκέψης της, ζώντας την πεμπτουσία του ταξιδιού της, αφήνοντας τον χρόνο με τις αποσκευές του να αναμετρηθεί με τη μαγεία της ίδιας της ζωής.

Νίκος Παργινός
Συγγραφέας

Γιάννης Φιλίππιδης Μα, το ψάρι είναι φρούτο

Οχτώ απρόβλεπτες ιστορίες,
για ενήλικους αναγνώστες

Ένα χρυσόφαρο στήνει καβγά με τη δεσμότη γυάλα του, μια ανάσα πριν από την επικείμενη αυτοκτονία του. Μια γάτα ανοιξιάτικης θεράντας μοιράζεται παρόν και παρελθόν, στη ροή μιας νύχτας εξομολογήσεων, συνάπτοντας δεσμό ζωής με άλλη μία γάτα εντελώς, μα εντελώς αλήτισσα. Ένας μικρούλης ρόδης βομβαρδίζει με ερωτήσεις τη μαμά ροδιά του, αδυνατώντας να προσδιορίσει ότι ο φόβος για το μέλλον, είναι στην κυριολεξία ο φόβος για το άγνωστο και όσα δεν προβλέπονται. Ένα πεύκο θαλάσσης κι ένα κυπαρίσσι τυπικού νεκροταφείου φυτρωμένα σε αρμυρή πλαγιά, ανακαλύπτουν τα καταδλιπτικά τους σύνδρομα κι εκτιμούν την αξία της ειρηνικής ζωής στην ύπαιθρο. Ένα μικρό αγόρι μιλάει με την πανσέληνο για τον πατέρα που έφυγε χωρίς. Κάποιος Κοχύλης απολαμβάνει την παντοτινή αγάπη στην αφρισμένη αγκαλιά της νευρικής κυρίας Θάλασσας. Μια συμμορία φρούτα και λαχανικά εκτός εποχής, που στήνουν έναν αγοραίο καβγά στο περιθώριο μιας λαϊκής, και ένα δέντρο που ανακαλύπτει τη μαγική του ικανότητα να περπατά, ακολουθώντας την ανθρώπινη φυλή στην αλλοτριωμένη της καινούρια εποχή, συμπληρώνουν το ψηφιδωτό των οχτώ ιστοριών μας.

Το «Μα, το ψάρι είναι φρούτο» είναι μια αγκαλιά από σκαμπρόζικες, φλεγματικές, απροσδόκητες κι αισθαντικές παραμυθένιες ιστορίες που απευθύνεται σ' ενήλικους –κυρίως– αναγνώστες μ' ανεπτυγμένη αίσθηση του χιούμορ.

Μια οικογένεια από πλάσματα, φυτά, στοιχεία της φύσης ή αντικείμενα χωρίς δικαίωμα λόγου, στήνουν ψιλοκουθέντα για τον κόσμο των ανθρώπων, τις νευρώσεις του, τις χαρές, τον έρωτα, τη μοναξιά, τα αδιέξοδα και τις ελπίδες. Λοιδωρούν ή ξεκαρδίζονται μ' όσα μας βασανίζουν, τοποθετούνται απ' την αρχή πάνω σε έννοιες κι αξίες ταλαιπωρημένες, βοηθούν να εστιάσουμε στα ουσιαστικά και όσα μας αξίζουν. Δεν κατηχούν, δεν νουθετούν, δεν μας κουνάν το δάχτυλο, δεν επιδιώκουν να πουλήσουν άποψη.

Θέλουν μονάχα να μας πουν πως η ζωή είναι μια αλήθεια ακριβή, μια αξία ανεκτίμητη, σαν το ανυπόμονο φως που ξημερώνει κάθε μέρα από την αρχή.

Γιάννης Φιλίππιδης κρατάς μυστικό;

«Μια ύπαιθρο λαχτάρησα. Κάμπο ατελείωτο· ν' αρπάξω ένα σοφό άλογο, να δραπετεύσω ως τη δύση του ήλιου. Να σφίγγω τα γόνατά μου στη ράχη του, να μου επιτρέπει να το οδηγώ. Να φύγω με ταχύτητα μεγάλη, ώσπου να γίνω κουκκίδα σ' ένα τεράστιο πλάνο σινεμασκόπ, αυτό ναι. Να μη με ξαναδεί ποτέ κανείς από κοντά. Να φεύγω, να χαλαρώνω και να επιτρέψω στο μυαλό μου να σκέφτεται. Να μη φοβάται και να αφήσει πια ελεύθερα τα μάτια μου. Χιλιάδες μίλια πιο χαμηλά απ' τον Θεό. Η μια ανάσα μόνο μακριά Του».

Όταν στα δώδεκά της χρόνια η Άννα, αποφασίζει να κλέψει για πρώτη φορά, από φόβο πως θα ξεπέσουν αυτή κι η μάνα Αλεξάνδρα σε ιδρύματα, αδυνατεί να εκτιμήσει πόσες επιπλοκές θα προκαλέσει μια ζωή, που στήνεται στα ψέματα. Δώδεκα χρόνια αργότερα, εκείνο το άφοβο κορίτσι δείχνει να 'χει στοιχειώσει τα πιο απλά και τα πιο παράτολμά του όνειρα. Για κείνη, και τη φιλότιμη Αλεξάνδρα, που ζει ανυποψίαστη μια φτωχή ζωή, τα αμέτρητα κρυμμένα χρήματα δεν δείχνουν ικανά να παίξουν κάποιο ρόλο.

Αποφασισμένες να ζήσουν όπως ονειρεύτηκαν, να χρειαστεί να χαρτογραφήσουν πολλές φορές απ' την αρχή το μέλλον, για όσα θέλησαν και δεν συνέβησαν στην ώρα τους. Πλάι τους, ο επιπόλαιος κι άπιστος Αντώνης, ο γοητευτικός και φιλαλήθης Μάρκος, η επαναστάτρια Ελευθερία και το από μηχανής δαιμόνιο της ζωής τους, η Λαμπρινή. Η γυναίκα που 'χει απορρίψει πρώτη τον εαυτό της και μια νύχτα θα χαθεί εξαφανίζοντας όλα τα έμβια ίχνη της. Ένα απροσδόκητο παιχνίδι αισθημάτων για έξι κύριους παίκτες, που διαχειρίζονται την έννοια του μοιραίου.

Είν' όμως προτιμότερο κάποιες αλήθειες, να παραμένουνε καλά κρυμμένες.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Η μυρωδιά σου στα σεντόνια μου

Γεννημένη σ' έναν τυραννισμένο τόπο, μαθαίνει γρήγορα να αγαπά τη ζωή και τ' ανεκτίμητα δώρα της: τον έρωτα, την ευτυχία να ζει σ' έναν κόσμο που επέλεξε η ίδια, τα χρώματα και τις μυρωδιές γύρω της, τον αλήτη χρόνο, τους φόβους, τη δύναμή της να κοιτάει ψηλά ανασαίνοντας αμύρες της θάλασσας και ξεστρατισμένους μικρούς θεούς. Συναισθηματικά σοφή από πάντα, με σκηνικό μια πατρίδα που χρόνο με το χρόνο αλλάζει δραματικά, διεκδικεί τις στιγμές της, αποφασίζοντας να ζήσει, να κερδίσει τα χρόνια, όλα τα χρόνια της.

Και τι σχέση μπορούν να έχουν μεταξύ τους ένα παιδί που δεν γεννήθηκε ποτέ, το κάστρο του Πλαταμώνα κι ένα μοιραίο γράμμα που δεν έφτασε πουθενά, ο ελληνικός κινηματογράφος και οι κρυφές σχέσεις των ανθρώπων του, το πρόσωπό της τετράστηλο στις εφημερίδες, ένα ερειπωμένο αρχοντικό έξω απ' τα Βίλια, τα παράξενα όνειρα, και η λαμπερή Φρόσω που δεν θα ξεκουραστεί ποτέ;

Είναι η Βασιλική της καρδιάς μας. Η καλή ψυχή που κρύβουμε μέσα μας. Κι όλη η Ελλάδα, δυο τσιγάρα δρόμος...

Ο εραστής, η μέλισσα κι ένα μικρούλι «αχ»

Αθήνα, 1999. Μια σπάνια ολική έκλειψη ηλίου, ένας Σεπτέμβρης ιδιαίτερα ζεστός.

Ένα ποικιλόμορφο όσο κι ετερόκλητο σύνολο ανθρώπων που θα δεθεί με τον πιο αναπάντεχο τρόπο. Μια φαινομενικά νέα ακόμα γυναίκα, κυριαρχημένη από πλήθος νευρώσεων, που ξέχασε να ερωτευτεί. Μια κορυφαία Ελληνίδα τραγουδίστρια στο απόγειο της καριέρας της, βουλιαγμένη στη μοναξιά και τα χάπια. Ένα δεκαεπτάχρονο κορίτσι που έρχεται στην πρωτεύουσα, για ν' ακολουθήσει τα όνειρά του. Μια γάτα, με ταλέντο να πέφτει από ψηλά μπαλκόνια. Ένας εικοσιτριάχρονος που τον θέλουν όλες. Δύο πρωταγωνίστριες του ασπρόμαυρου ελληνικού κινηματογράφου, που ξεπήδησαν από άλλο βιβλίο, γιατί έχουν πολλά να πουν ακόμα. Μια πόρνη πολυτελείας, που σταμάτησε το επάγγελμα, αλλά βαρέθηκε πια να κάθεται. Μια καφετζού που δεν θα πιστέψει ποτέ στις υπερφυσικές δυνάμεις της, αλλά υπάρχουν στο μέγιστο βαθμό. Ένα πλήθος ιδανικοί ανύπαντροι άντρες και μια χούφτα αδεράπεντες κουτσομπόλες.

Τι δεν είπαμε; Α, ναι. Έναν μεγάλο σεισμό και τις ασταμάτητες μετασεισμικές του ακολουθίες.

Ένα απολαυστικό μυθιστόρημα γεμάτο χιούμορ και συναίσθημα, κομμάτι από τη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα. Να μην ξεχάσω τον δραπέτη, μια αινιγματική μέλισσα κι ένα «αχ», που θα κρίνετε εσείς πόσο μικρούλι είναι κάθε φορά.

Αποκλειστική κεντρική διάθεση: Άνεμος εκδοτική
Πληροφορίες-Παραγγελίες: www.anemosekdotiki.gr

